

ΤΕΥΧΟΣ 6

0

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΑΠΡΙΛΗΣ 1977

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος για την έκτύπωση
Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

Διεύθυνσης Βυζαντίου, 6B – ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΤΗΛ. 46308

Τ. Π. Ο'ΚΟΝΝΟΡ, 7

ΛΕΜΕΣΟΣ

ΤΗΛ.: 54277

ΤΙΜΗ:

Για την Κύπρο 100 μίλς

Για την Ελλάδα 20 δραχμές

Για την Ευρώπη 0.50 δολάρια

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἡ Συνταχτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» ἀνακοινώνει στοὺς συνδρομητὲς καὶ στοὺς ἀγαγῶστες τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» ὅτι ἐξαιτίας τῆς σημαντικῆς αὐξήσεως τῆς κυκλοφορίας του καὶ τῆς σημαντικῆς μείωσης τοῦ κόστους ἐκτύπωσης «τοῦ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» μειώνεται ἀπὸ αὐτὸ τὸ τεῦχος ἡ τιμὴ πούλησής του.

- Για τὴν Κύπρο ἀπὸ 250 μίλς σὲ 100 μίλς
- Για τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ 30 δραχμὲς σὲ 20 δραχμὲς
- Για τὴν Εὐρώπη ἀπὸ 0.84 δολλάρια σὲ 0.50 δολλάρια

Σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος δημοσιεύονται:

Σελίς

- Διακήρυξη 3— 6
- Ἄμυνα 7— 14
- Ἐνβὲρ Χότζα 15— 18
- Παλαιστίνιοι 19— 27
- Ἀπόψεις γιὰ τὴν παλινόρθωση 28— 34

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ Κ. Κ. Κύπρου ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1977

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ,

Ἡ μέρα τῆς πρωτομαγιάς τοῦ 1977 εἶναι ἕνας ἀκόμα σταθμὸς στὴν πορεία τῆς ταξικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ τὴν κατάλυση τοῦ συστήματος τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς κοινωνίας τοῦ δίκιου τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων.

Αὐτὴ τῆ μέρα ἡ ἐργατικὴ τάξη σ' ὅλο τὸν κόσμο ἐπιθεωρεῖ καὶ ἀξιολογεῖ τίς δυνάμεις της καὶ τὴν πάλη της καὶ χαράζει τὴν πάρα πέρα πορεία της.

Σήμερα μέσα ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας καὶ τὴν ἀνατροπὴ τῶν παλιῶν σχέσεων παραγωγῆς οἱ λαοὶ σ' ὅλο τὸ κόσμο μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐργατικὴ τάξη συνειδητοποιοῦν, τὴν ἀνάγκη καὶ τίς δυνατότητες μιᾶς ζωῆς, χωρὶς δυστυχία καὶ στερήσεις, χωρὶς πολέμους καὶ καταστροφές. Μιᾶς ζωῆς εὐτυχισμένης, μὲ εἰρήνη καὶ φιλία ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Συνειδητοποιοῦν, πῶς γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι νὰ ἀφεθοῦν οἱ λαοὶ λεύτεροι, χωρὶς καμιὰ ἐξάρτηση καὶ καταπίεση, γιὰ νὰ προχωρήσουν μὲ γοργὰ βήματα στὴν ἀνάπτυξή τους οἰκονομικὴ καὶ πολιτιστικὴ.

Ἔτσι, ἔγινε ὀλοκάθαρη καὶ ὀλοζώντανη καὶ συνεπῶς μιὰ ἄμεση ἱστορικὴ ἀνάγκη ἡ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ἡ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ καὶ ἡ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΑ τῶν λαῶν, σὰν βάση καὶ προϋπόθεση γιὰ τὴν πάρα πέρα ἀνάπτυξη τῆς ἀνθρωπότητας.

Ὡμὴ ἀντίθεση σ' αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ ἀνάγκη, σ' αὐτὴ τὴ συνείδηση τῶν λαῶν, εἶναι ὁ ἰμπεριαλισμὸς ὄλων τῶν μορφῶν, ποὺ μὲ ὅλα τὰ μέσα,

αύθαιρεσία, βία, πόλεμο κλπ., προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθεῖ, σὰν ἓνα παγκόσμιο σύστημα, γιὰ νὰ ὑποτάξει, νὰ στραγγαλίσει τοὺς λαοὺς καὶ νὰ στήσει καὶ νὰ μονιμοποιήσει τὴν παγκοσμιότητά του.

Αὐτὴ τὴ γραμμὴ τῆς ἐξάρτησης καὶ τῆς καταπίεσης τῶν λαῶν, τὸ ἐμπόδιμα τῆς ἀνάπτυξης τῆς ἀνθρωπότητας, τὴν ὑπηρετοῦν ὅλες ἐκεῖνες οἱ δυνάμεις, ποὺ χωρίζουν τὸν κόσμον σὲ «ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ» καὶ προστατευόμενους, σὲ ἀνεπτυγμένες καὶ ὑποανάπτυχτες χῶρες. Τὴν ὑπηρετεῖ ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη στὶς Νεοκαπιταλιστικὲς χῶρες, ποὺ ἔδωσε τὴν οἰκονομία τῆς μὲ τὸ ἱμπεριαλιστικὸ σύστημα.

Σήμερα, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ξεκαθάρισε ὁ δρόμος τῶν λαῶν. Ἡ τραβᾶμε τὸν καπιταλιστικὸ δρόμον ἀνάπτυξης, ποὺ σημαίνει ὑποταγὴ, ἐξάρτηση, καὶ ἐθνικὸ ἐξευτελισμὸ, ἢ τραβᾶμε τὸν Σοσιαλιστικὸ δρόμον ἀνάπτυξης, ποὺ σημαίνει ΑΓΩΝΑΣ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ καὶ εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ ὀδηγᾷ στὴν εἰρήνη καὶ τὴν προκοπὴ τῶν λαῶν.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ.

Σήμερα, οἱ λαοὶ σ' ὅλον τὸν κόσμον, μὲ ἐπικεφαλὴς τὴν ἐργατικὴ τάξη, μάχονται ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ καθημερινὰ καταφέρνουν σ' αὐτὸν καὶ τὰ ὄργανά του πιὸ σκληρὰ χτυπήματα. Ἡ Ἱστορία σημειώνει καθημερινὰ καὶ πιὸ μεγάλες, πιὸ λαμπρὲς νίκες τῶν λαῶν ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ.

Ἡ Ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ λαϊκὰ στρώματα μέσα στὴ φωτιὰ τῆς πάλης συνειδητοποιοῦν, πὼς μονάχα κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Ἐργατικῆς τάξης εἶναι δυνατὴ ἡ Νίκη ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ.

— ** —

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ.

Ὁ ἱμπεριαλισμὸς, σὰν ἀντίθεση στὴν πορεία τῆς ἐξέλιξης τῆς ἀνθρωπότητας, φέρνει ὁ ἴδιος μέσα του τὴν ἀντίθεση, ἔτσι ποὺ νὰ ἐγείρονται ἀνάμεσα στὰ διάφορα ἱμπεριαλιστικὰ κέντρα — Ἀμερικὴ, Εὐρώπη, Ρωσία — τεράστιες καὶ ἀσυμβίβαστες ἀντιθέσεις στὴν πορεία τους γιὰ παγκόσμια κυριαρχία, ποὺ εἶναι προϋπόθεση γιὰ τὴν ἴδια τὴν Ζωὴ ἢ τὸν θάνατό τους.

Ἀκόμα ὁ ἱμπεριαλισμὸς, ἐξαιτίας τῆς ἀντίθεσής του μὲ τὴν Ἱστορικὴ ἀνάγκη, τῆς ἀντίθεσής τους μὲ τοὺς λαοὺς, καὶ ἐξαιτίας τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἀνάμεσα στὰ διάφορα κέντρα του, βυθίζεται, ὅσο πάει καὶ πιὸ πολὺ, στὴν χρόνια κρίση του, συντομεύοντας ἔτσι τὴν ἰδιά του τὴν Ζωή.

Μέσα από αυτή την πραγματικότητα, που στο σημερινό στάδιο είναι ή ίδια για όλους τους λαούς, καθορίζεται ο χαρακτήρας του αγώνα, των λαών, σαν αγώνας καθαρά αντιϊμπεριαλιστικός, σαν αγώνας Λευτεριάς, Άνεξαρτησίας και αυτοτέλειας, σαν αγώνας για άνατροπή του δρόμου της καπιταλιστικής εξέλιξης, σαν αγώνας για μιὰ Σοσιαλιστική πορεία.

Αυτή ή καθολικότητα της σημερινής πραγματικότητας καθορίζει τὸ ἄμεσο χρέος της Ἑργατικῆς τάξης σὲ παγκόσμια κλίμακα, νὰ ἠγηθεῖ τοῦ αγώνα, γιὰ ἐθνική ἀνεξαρτησία, νὰ ἀνατρέψει τὴν κεφαλαιοκρατική τάξη καὶ νὰ περάσει ὀριστικά στοῦ δρόμο της οἰκοδόμησης τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Ἡ Πρωτομαγιά τοῦ 1977, ἃς γίνει ἀκόμα μιὰ ἐπαλξη γιὰ τὸ λάβαρο τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ αγώνα τῶν λαῶν γιὰ:

Πιο ἀποφασιστική ἐνότητα ἀνάμεσα στίς ἐπαναστατικές δυνάμεις τῆς Ἑργατικῆς τάξης.

Ψηλότερη σφυρηλάτηση τῆς συμμαχίας τῆς ἐργατικῆς τάξης μὲ τὰ ἐργαζόμενα στρώματα.

Νὰ μὴν ξεχνοῦμε, πὼς ἡ Νίκη ἐνάντια στον ἰμπεριαλισμὸ βγαίνει μόνο μέσα ἀπὸ ἓνα σφιχτοδεμένο Λαϊκὸ Μέτωπο πάλης μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ἑργατική τάξη.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Κύπρο βρεθήκαμε στοῦ κέντρο της τιτάνιας σύγκρουσης τῶν δυὸ κόσμων: Τοῦ κόσμου τῆς Βίας, τῆς ὑποδούλωσης, τῆς πιωδρόμησης καὶ τοῦ κόσμου τῆς Δουλειᾶς, τῆς δημιουργίας τῆς προόδου. Ἀκόμα εἴμαστε στοῦ κέντρο τῶν συγκρούσεων ἀνάμεσα στοὺς ἰμπεριαλιστές, που ἀνταγωνίζονται γιὰ παγκόσμια κυριαρχία. Αὐτὴ ἡ θέση μας προδικάζει μιὰ ὀδυνηρὴ πορεία. Ταυτόχρονα ὅμως μᾶς τοποθετεῖ στὴν πρωτοπορία τῶν δυνάμεων τῆς ἀντιϊμπεριαλιστικῆς πάλης τῶν λαῶν.

Ἐλλειψη κατανόησης τῆς θέσης μας καὶ τοῦ ἱστορικοῦ μας ρόλου, μᾶς ὀδηγᾶ στον συμβιβασμὸ μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν σκοπῶν του. Ἀντίθετα γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε τὸν ἱστορικό μας ρόλο πρέπει:

- Νὰ Ὑψώσουμε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς — πρῶτοι ἀνάμεσα στοὺς πρώτους — τὴ σημαία τῆς ἀντιϊμπεριαλιστικῆς πάλης.
- Νὰ φύγουν ὅλα τὰ ξένα στρατεύματα.
- Νὰ διαλυθοῦν οἱ στρατιωτικές βάσεις.
- Νὰ ἐξαλυφτεῖ ἡ βία.

- Νὰ πληρωθοῦν ἀποζημιώσεις στὸ λαό.
- Νὰ γυρίσουν ὅλοι οἱ πρόσφυγες — Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι — στὰ σπίτια τους .
- Νὰ ἀπορρίψουμε ἀποφασιστικά τὴν ἡγεσία τῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ 20 χρόνια, ἔδειξε, πὼς ὑπηρετεῖ μόνο τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ ὀδηγᾷ τὸν τόπο μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν Διχοτόμηση καὶ στὴν καταστροφή.
- Νὰ ἀπορρίψουμε τὴν προδοτικὴ γραμμὴ τῆς ψευτοαριστερῆς ἡγεσίας, ποὺ μὲ τὴν δικαιολογία τῆς «Ἐνότητας» ὑποτάσσει τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ στὰ συμφέροντα καὶ στὴν πορεία τῆς ἀστικῆς τάξης.
- Νὰ ἀπορρίψουμε τὴν ἰδέα τῆς προστασίας ἀπὸ τὶς Ὑπερδυνάμεις, γιατί ὀδηγεῖ στὸν ἐθνικὸ ἐξευτελισμὸ καὶ στὸ χάσιμο κάθε ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοτέλειας.
- Νὰ ὀργανώσουμε τὶς Λαϊκὲς δυνάμεις σ' ἓνα Λαϊκὸ ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο πάλης μὲ ἐπικεφαλὴς τὴν ἐργατικὴ τάξη.
- Νὰ ὀργανώσουμε μὲ βάση τὸ Λαϊκὸ Μέτωπο τὴν ἄμυνά μας καὶ νὰ γίνουμε ἱκανοὶ γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Τούρκικης κατάχτησης καὶ κάθε ἰμπεριαλιστικῆς παρουσίας καὶ ἐξάρτησης.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Ἄμεσα νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ:

- Ψηλότερα μεροκάματα καὶ ἔλεγχο τῶν τιμῶν.
- Λιγότερα κέρδη γιὰ τοὺς κάθε λογῆς ἐπιχειρηματίες καὶ καλύτερη ζήση γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ τὸ λαό.
- Ὅλα τὰ κέρδη νὰ μποῦν κάτω ἀπὸ ἔλεγχο, ἔτσι ποὺ νὰ τσακκιστοῦν τὰ ὑπερκέρδη τῶν τραπεζῶν, τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ ἄμυνά μας καὶ ἡ ἰκανότητά μας γιὰ ἀγώνα ἀπελευθέρωσης.
- Τὸ ἐκκλησιαστικὸ κεφάλαιο νὰ μπεῖ κάτω ἀπὸ δημόσιο ἔλεγχο καὶ νὰ δοθεῖ στὸν λαὸ στὸν ὅποιο ἀνήκει, μὲ τὴν μορφή κοινωνικῶν ἐργῶν καὶ ὠφελημάτων.

Νὰ ἀγωνιστοῦμε ἀκόμα γιὰ νὰ ἀποχτήσουμε ὅλα μας τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα, ποὺ μᾶς στερεῖ ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1977

Σύντροφοι ἐργάτες καὶ ἐργαζόμενοι, ἐπιθεωροῦμε σήμερα τὴν πάλη γιὰ Σωτηρία καὶ Λευτεριά τοῦ Λαοῦ μας.

— ΨΗΛΑ ΤΟ ΛΑΒΑΡΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ —

Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Υπάρχει μιὰ καθολική ἄποψη μέσα σ' ὄλα τὰ στρώματα τοῦ λαοῦ μας, ὅτι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ τόπου μας δὲν μπορεῖ νὰ διεξαχτεῖ ξεκομμένος ἀπὸ τὴν διεθνή πραγματικότητα καὶ τὸν διεθνή συσχετισμὸ δυνάμεων.

Αὐτὴ ἡ ἄποψη εἶναι ἀπόλυτα σωστή. Φανερώνει μάλιστα ὠριμότητα τοῦ λαοῦ μας στὸν τρόπο ἀντίκρουσης τοῦ προβλήματος. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀνάγκη καὶ τὴν ἄποψη τοῦ λαοῦ μας ἐκμεταλλεύονται ἐπιτήδεια οἱ πράχτορες τῶν ὑπερδυνάμεων, γιὰ νὰ καθηλώσουν τὶς προσπάθειες, γιὰ τέτοια τοποθέτηση, μέσα στὰ πλοκάμια τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τους γιὰ παγκόσμια κυριαρχία.

Ὁ λαός μας πρέπει νὰ ξεκαθαρίσει ποιά εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀντίθεση στὸν κόσμο, ποιές εἶναι οἱ δυνάμεις οἱ ἱκανές νὰ ὀδηγήσουν τὴν πορεία τῆς ἀνθρωπότητας πρὸς τὰ μπρός. Εἶναι αὐτὲς οἱ δυνάμεις ποὺ στηρίζουν κάθε ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα, εἶναι σ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις ποὺ πρέπει νὰ τοποθετήσουμε τὸν ἀγώνα μας, εἶναι μ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις ποὺ πρέπει νὰ χούμε μιὰ σταθερὴ συνεργασία κι ἐνότητα.

Ἔτσι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, πρὶν προχωρήσουμε στὰ συγκεκριμένα προβλήματα τῆς ἀμυνῆς μας, νὰ ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα: σὲ ποιές δυνάμεις μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ στηριχτεῖ ἡ ἀμυνα καὶ ἡ ἀπελευθέρωσή μας στὴ σύγχρονη διεθνή πραγματικότητα.

Ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ γεγονότα ποὺ συνθέτουν τὴν τελευταία εικοσάχρονη ἱστορικὴ πορεία τῆς ἀνθρωπότητας, καὶ τοῦ λαοῦ μας ἰδιαίτερα, βγαίνει ξεκάθαρα πὼς κύριος ἐχθρὸς τῶν λαῶν, ἀναπτυγμένων καὶ «ἀναπτυσσόμενων», εἶναι ὁ παγκόσμιος ἰμπεριαλισμὸς, σὰν σύστημα καὶ δύναμη ἐκμετάλλευσης, ἐξάρτησης καὶ υποδούλωσης τῶν λαῶν.

Κύριες δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ παγκόσμιου ἰμπεριαλισμοῦ εἶναι οἱ δύο ὑπερδυνάμεις, ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τους βρίσκονται σ' ἓνα ἀνειρήνευτο ἀνταγωνισμὸ γιὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία. Στόχος τους, ἡ ἐξάρτηση, παραγωγικὴ, οἰκονομικὴ καὶ πολιτικοστρατιωτικὴ, τῶν λαῶν τοῦ κόσμου.

Ἀπ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις, ὁ λαός μας ὅπως καὶ ὄλοι οἱ λαοί, δὲν μποροῦν νὰ περιμένουν καμιά βοήθεια,

χωρίς αυτή ή βοήθεια να τους στοιχίσει την υποδούλωση και την εμπλοκή τους στο παιχνίδι των υπερδυνάμεων για παγκόσμια κυριαρχία.

Στην σημερινή πραγματικότητα, ή ελευθερία του λαού μας και όλων των λαών είναι στενά συνυφασμένη με την ανεξαρτησία και αυτοτέλεια. Δηλαδή, ή οικονομική εξάρτηση κάνει την πολιτική ελευθερία έντελως φαινομενική και αδύνατη και στην ουσία μεταβάλλει τις λεγόμενες ελεύθερες και ανεξάρτητες χώρες, σε απλά όργανα του όλου ιμπεριαλιστικού μηχανισμού.

Σήμερα γίνεται φανερό πως ή ανεξαρτησία και ή αυτοτέλεια δεν βρίσκονται στον δρόμο της εξέλιξης και της ολοκλήρωσης του καπιταλιστικού συστήματος στις νεοκαπιταλιστικές χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου.

Ο καπιταλισμός στις «αναπτυσσόμενες χώρες» γεννήθηκε και αναπτύσσεται σαν ανάγκη της ιμπεριαλιστικής εξάπλωσης και σαν απαραίτητο μέσο για την ύπαρξη και την πάρα πέρα ζωή του ιμπεριαλισμού. Είναι γι' αυτό που ή αστική τάξη αυτών των χωρών, όσο κι αν συγκρούεται με τον ιμπεριαλισμό για ειδικά προβλήματα της ανάπτυξης του καπιταλισμού, δεν μπορεί να αποτελέσει δύναμη απελευθέρωσης και ανεξαρτησίας.

Ο δρόμος της απελευθέρωσης, της ανεξαρτησίας και της αυτοτέλειας είναι έξω από τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης και μόνο μέσα στον σοσιαλιστικό δρόμο, μόνο στην ιδιοκτησία της γης, των πλουτοπαραγωγικών πόρων, των εργοστασίων, από τον λαό, μόνο σαν όριζει και αποφασίζει την ανάπτυξη ο λαός, μόνο όταν απολαμβάνουν οι δουλευτές τον κόπο τους, μπορεί στις σημερινές συνθήκες να πραγματοποιηθεί ανάπτυξη, πρόοδος και ευτυχία για το λαό.

Ζωντανά παραδείγματα έδωσε ή

ιστορική πορεία στα τελευταία είκοσιπέντε χρόνια, ή Κίνα, ή Κορέα, ή Άλβανία πραγματοποίησαν άλματα στην ανάπτυξη της οικονομίας τους και στην ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου του λαού τους. Κι αυτό από το γεγονός ότι ο λαός, με επικεφαλής την εργατική τάξη, ανάτρεψε τους κατακτητές και τους ντόπιους πράχτορες τους, οδήγησε την χώρα στην πραγματική ανεξαρτησία και λεύτερος έχτισε και χτίζει την ευτυχία του.

Ποιές δυνάμεις μπορούν να αναλάβουν τον αγώνα της ανεξαρτησίας; Με όσα αναλύθηκαν ως τα τώρα, βγαίνει με βεβαιότητα το συμπέρασμα, ότι οι δυνάμεις της απελευθέρωσης, της ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας είναι μόνο εκείνες οι δυνάμεις, που όχι μόνο δεν συνδέονται με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, μα αντίθετα, από τή φύση τους, τα αντιστρατεύονται.

Αυτές οι δυνάμεις είναι, κύρια, ή εργατική τάξη, που αυτή τούτη ή ύπαρξη της και ή ανάπτυξή της, αποτελεί αντίθεση στο σύστημα της εκμετάλλευσης, αντίθεση στον ιμπεριαλισμό. Η εργατική τάξη και τα εργαζόμενα στρώματα, ή αγροτιά, οι εργαζόμενοι μικροεπιχειρηματίες των πόλεων και της υπαίθρου, οι επιστήμονες και οι διανοούμενοι είναι οι δυνάμεις που μπορούν και οφείλουν να απελευθερώσουν τον τόπο, ταυτόχρονα να απελευθερώσουν το κράτος και τον κρατικό μηχανισμό από την κυριαρχία της κεφαλαιοκρατικής τάξης, να αντρέψουν την πολιτικοστρατιωτική επίρροή και εξάρτηση από τον ιμπεριαλισμό, να ελευθερώσουν τους πόρους και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές του τόπου, να απελευθερώσουν τις παραγωγικές δυνάμεις από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και να ανοίξουν τον δρόμο της σοσιαλιστικής εξέλιξης.

Αυτός ο αγώνας των λαών στις «αναπτυσσόμενες» νεοκαπιταλιστικές

χώρες, ταυτίζεται πέρα για πέρα με τον αγώνα της εργατικής τάξης στις ιμπεριαλιστικές χώρες, για ανατροπή των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων, για συντριβή του καπιταλιστικού συστήματος, για την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη, το τσάκκισμα του καπιταλιστικού μηχανισμού και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Έτοι ξεκαθαρίζεται ότι, σε παγκόσμια κλίμακα σήμερα, η πορεία της ανάπτυξης του καπιταλιστικού συστήματος, είναι, στην ουσία μέρος της ανάπτυξης του ιμπεριαλισμού, που σημαίνει ότι ταυτίζεται με την εξάρτηση, την υποδούλωση των λαών.

Αυτή την πορεία, στον σημερινό κόσμο, την αντιμάχεται η εργατική τάξη σε πλήρη συμμαχία με τα εργαζόμενα στρώματα σ' όλο τον κόσμο, δηλ. τόσο στις αναπτυγμένες ιμπεριαλιστικές χώρες, όσο και στις καπιταλιστικές χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου. Η εργατική τάξη αντιπαρατάσσει τον σοσιαλιστικό δρόμο ανάπτυξης, γιατί στη σημερινή πραγματικότητα η ανεξαρτησία και αυτοτέλεια των λαών μόνο στη σοσιαλιστική ανάπτυξη μπορεί να γίνει πραγματικότητα.

Αυτή η γενική τοποθέτηση του προβλήματος μας επιτρέπει να απαντήσουμε με σιγουριά στο ερώτημα: Σε ποιές δυνάμεις μπορεί και πρέπει να στηριχτεί η άμυνα και η απελευθέρωσή μας μέσα στη σύγχρονη διεθνή πραγματικότητα.

Η άμυνα του νησιού μας και ο αγώνας για απελευθέρωση, μπορεί και πρέπει να στηριχτεί, για το εσωτερικό, στις δυνάμεις της εργατικής τάξης και του λαού και να απορριφτεί η ιδέα ότι μπορεί η κεφαλαιοκρατική τάξη είτε σαν εκκλησιαστικό κεφάλαιο είτε σαν ιδιωτικό κεφάλαιο, να ηγηθεί του αγώνα για απελευθέρωση. Μόνο σε συμβιβασμό και ύ-

ποταγή στον ιμπεριαλισμό μπορεί να οδηγήσει ή κεφαλαιοκρατική τάξη.

Σε διεθνή κλίμακα, διεθνείς αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις, είναι επίσης η εργατική τάξη και τα εργαζόμενα λαϊκά στρώματα. Κάθε προσπάθεια να εξαρτήσουμε την άμυνά μας και την απελευθέρωσή μας στις όποιεςδήποτε δυνάμεις του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού ή στις εξαρτημένες απ' αυτούς δυνάμεις, μας βυθίζει μονάχα πιο πολύ σε συμβιβασμούς με βαθύτερη εξάρτηση και υποδούλωση.

Με αυτούς τους σωστούς γενικούς προσανατολισμούς και τοποθέτηση μπορούμε να εξετάσουμε το συγκεκριμένο πρόβλημα της άμυνας και της σωτηρίας του τόπου.

ΣΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΟΔΗΓΟΥΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΚΙ ΟΧΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ

Ένα κυρίαρχο πρόβλημα για το λαό μας είναι η οργάνωση της άμυνας για τη σωτηρία του τόπου.

Για όσους το Κυπριακό πρόβλημα, είναι πρόβλημα «εθνικών κοινοτήτων» και μοιρασιάς του τόπου (ποσοστά εδάφους) ανάμεσα σε Τούρκους και Έλληνες, για όσους είναι ζήτημα δικαιωμάτων και εύκαιριων εκμετάλλευσης του λαού, για όσους δέχονται και επιδιώκουν την ίδρυση Τουρκικού κράτους στην Κύπρο (γιατί ένα τουρκοκυπριακό κράτος δεν θα είναι παρά μια προέχταση των Τούρκων επεχτατιστών) για όσους προβάλλουν την αριθμητική υπεροχή του έχθρου και βλέπουν μόνο συμβιβασμούς με τις απαιτήσεις του ιμπεριαλισμού, για αυτούς που βλέπουν την Κύπρο σαν φύση και θέση μέρος του Δυτικού ιμπεριαλιστικού κόσμου, για αυτούς που με την αρχή του συμβιβασμού με τους ισχυρούς οδηγούν με μαθητική ακρίβεια στον εξολοθρευμό του λαού μας, για όλους αυτούς δεν υπάρχει απελευθερωτικός αγώνας, για αυτούς δεν μπορεί να υπάρχει άμυνα γιατί δεν

πιστεύουν σ' αυτήν. Οί συνομιλίες με βάση τον συμβιβασμό με τις απαιτήσεις του κατακτητή είναι ο μόνος δρόμος και η μόνη λύση που βλέπουν.

Για όσους όμως απεχθάνονται την κατάκτηση, για όσους βλέπουν τον συμβιβασμό με τους όρους και τις όρέξεις του κατακτητή, σαν άπαρχή για τον έξολοθρεμό του λαού μας, για όσους βάλλουν το συμφέρον αυτού του τόπου, αυτού του λαού, πάνω από το προσωπικό συμφέρον, για όσους φέρνουν μέσα τους την ιστορική πορεία και τον έθνικό πολιτισμό αυτού του λαού, υπάρχει πρόβλημα άγώνα για σωτηρία και απελευθέρωση και συνεπώς άμεσο πρόβλημα όργάνωσης της άμυνας μας.

Αυτές οί δυνάμεις, οί δυνάμεις της σωτηρίας και της απελευθέρωσης αυτού του τόπου, όφείλουν να δράσουν άμεσα, όργανωμένα, σχεδιασμένα. Βέβαια υπάρχουν οί επίσημοι και άνεπίσημοι ψίθυροι ότι ή άριθμητική και ή γενικώτερη στρατιωτική μας άδυναμία μας υποχρεώνει να ακολουθήσουμε μόνο τον ειρηνικό δρόμο για τή λύση του προβλήματός μας, δηλ. τις διαπραγματεύσεις. Κάθε άλλος δρόμος όδηγά σε άσκοπες θυσίες και πιθανόν σε ολοκληρωτική καταστροφή.

Ο ΚΑΤΑΧΤΗΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ ΟΥΤΕ ΑΗΤΤΗΤΟΣ

Έμείς δέν δεχόμαστε πώς ή ταχτική των συμβιβασμών και των υποχωρήσεων, στο πνεύμα της ισχύς του κατακτητή, μπορούν να όδηγήσουν σε μιá άξιοπρεπή για τó λαό μας λύση, στη σωτηρία, στη λευτεριά. Αυτός ό δρόμος όδηγá με μαθηματική ακρίβεια στην πάρα πέρα ύποταγή στον ιμπεριαλισμό και στην έξαφάνιση του λαού μας.

Έμείς ακόμα, δέν δεχόμαστε με κανένα τρόπο τήν ύπεροχή του έχθρου. Όσοι δέχονται κάτι τέτοιο όδηγούν στην ύποταγή.

Η άρνηση της ύπεροχής του έχθρου δέν είναι ούτε κούφιος παλληκαρισμός, ούτε «παραφροσύνη», ούτε άνεύθυνη δημοκοπία.

Τήν άρνηση της ύπεροχής του έχθρου τήν επιβάλλει ή ιστορία, και πρώτα ή ιστορία του δικού μας, του Έλληνικού πολιτισμού, ή ιστορία όλων των μικρών λαών, ή πρόσφατη ιστορία (Βιετνάμ, Κορέα, Καμποτία, Άγκόλα, Κούβα κλπ.).

Στήν περίπτωση μας τήν Τούρκικη εισβολή τήν άρνεϊται:

α) Η ήθική και τó δικίο των λαών. Στήν σημερινή πραγματικότητα ή Τούρκικη εισβολή και κατάκτηση είναι αντίθετη με τó δικαίωμα των λαών για αυτοδιάθεση, για άνεξαρτησία, που άναγνωρίστηκε σαν καθολική άρχή στον κόσμο, σήμερα. Ένα παγκόσμιο, καθολικό αίσθημα των λαών άρνήται αυτό τó δικαίωμα στην Τουρκία.

β) Η «ήθική βάση της προστασίας της μειονότητας» είναι παλιό άποικιακό, χιτλερικό και ιμπεριαλιστικό κόλπο, χρεωκοπημένο στη συνείδηση των λαών και στέκει μόνο όσο έμείς λερώνουμε τον άγώνα μας με τον σωβινισμό ή δέν ξεσκεπάζουμε μιá όλοκάθαρη θέση.

γ) Τήν ύπεροχή του έχθρου τήν άρνεϊται ή ίδια ή έσωτερική του κατάσταση, γιατί ή πολεμική έξόρμηση της Ξενόδουλης καπιταλιστικής άρχουσας τάξης της Τουρκίας, είναι άποτέλεσμα και έκφράζει τήν έσωτερική της κρίση, που πηγάζει από τήν αντίθεσή της με τον Τούρκικο λαό, στην Ξενόδουλη πολιτική της και στην μετατροπή της χώρας σε πιόνι του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του NATO. Αυτή ή έσωτερική κρίση όχι μόνο δέν άμβλύνεται με τήν πολεμική περιπέτεια στην Κύπρο, αντίθετα όξύνεται και όδηγεϊ σε χρεωκο-

πία, οικονομική και πολιτική, πράγμα που την αποδυναμώνει και την μεταβάλλει σε ένα σάπιο, κούφιο γίγαντα.

- δ) Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ή στρατιωτική δύναμη του έχθρου, που υποβάλλεται στη δοκιμασία ενός άδικου πολέμου, μιᾶς παγκόσμιας καταδίκης τῶν λαῶν, μιᾶς συνεχούς οικονομικῆς φθορᾶς, γίνεται ἀνίκανη νὰ ἀντέξει ἕνα παρατεταμένο πόλεμο, μιᾶ παρατεταμένη κατοχή ἐνὸς λαοῦ.

Ἄντίθετα ὁ λαός μας μπορεῖ νὰ στέκει μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου, σὰν ἀρνητῆς μιᾶς ἀνήθικης ἐπιδρομῆς καὶ σὰν ὑπερασπιστῆς καὶ πρόμαχος τῶν δικαιωμάτων ὄλων τῶν λαῶν γιὰ λευτεριά, γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια.

Ὁ λαός μας μέσα σὲ ἕνα βαλύβδινο μέτωπο πάλης μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίζει ὅλες τις δυσκολίες μὲ τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας καὶ τοῦ ἠρωισμοῦ, γιὰτὶ μάχεται γιὰ τὴν ἴδια του τὴ σωτηρία, γιὰ τὴν σωτηρία τῶν παιδιῶν του, γιὰ τὴν ὑπαρξή του, τὴν δυνατότητα νὰ συνεχίσει τὴν ἱστορικὴ του πορεία καὶ τὸν ἱστορικὸ του πολιτισμό, γιὰ νέες κατακτήσεις γιὰ τὴν κοινὴ εἰρήνη καὶ εὐτυχία τῶν λαῶν.

Εἶναι αὐτὲς οἱ ἀξίες, εἶναι αὐτοὶ οἱ παράγοντες ποὺ σταθῆκανε καταλυτικὴ δύναμη πανίσχυρων δυνάμεων ποὺ ὄνειρεύτηκαν τὴν συντριβή, τὴν ὑποδούλωση ἄλλων λαῶν καὶ πολλὰς φορές παγκόσμια κυριαρχία.

Ἡ ἀρνηση τῆς ὑπεροχῆς τοῦ έχθρου δὲν σημαίνει ὅτι ἀπορρίπτουμε τὸν εἰρηνικὸ δρόμο, τὸν δρόμο τῶν διαπραγματεύσεων. Πρέπει νὰ τονιστεῖ ὅτι τὸ νὰ μπαίνει σὲ διαπραγματεύσεις κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς παροδχῆς τῆς ὑπεροχῆς τοῦ έχθρου, νὰ μπεῖς σὲ διαπραγματεύσεις μὲ ἐξαρθρωμένους ἀνοργάνωτους δυνά-

μεις, δὲν κάνεις τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μπαίνεις σὲ διαπραγματεύσεις ὑποταγῆς. Ἄντίθετα τὸ νὰ μπεῖς σὲ διαπραγματεύσεις μὲ μιᾶ χαλύβδινη ἀμυντικὴ ὀργάνωση, μὲ ἕνα λαὸ συνταγμένο καὶ ἀποφασισμένο νὰ Ζήση λεύτερος ἢ νὰ πεθάνει, τὸ νὰ μπεῖς σὲ διαπραγματεύσεις μὲ πλήρη ἐπίγνωση τῶν νόμων ποὺ ἀρνοῦνται τὸ πανίσχυρο τοῦ έχθρου, μπαίνεις σὲ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς κατάχτησης καὶ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ δίκαιου. Αὐτὸς ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ἀναμέτρηση εἶναι ὁ έχθρὸς, εἶναι τὸ ἄδικο καὶ αὐτὸ ἀνατρέπει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν ὑπεροχὴ του.

Ἄκόμα, στὴ δική μας περίπτωση, ἡ ἔλλειψη ὀργανωμένης παλλαϊκῆς ἄμυνας καὶ ἡ πεποίθηση στό... πανίσχυρο τοῦ έχθρου, πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖο βρίσκεται ὁ ἰμπεριαλισμός, σημαίνει πὼς δεχόμαστε τὸν ἰμπεριαλισμό, σὰν τὸν μόνον ρυθμιστικὸ παράγοντα τῆς τύχης τοῦ λαοῦ μας, μὲ βέβαιο ἀποτέλεσμα τὴν ὑποδούλωση, τὴν συντριβή, τὸν ἐξαφανισμό.

Πρέπει νὰ γίνει κατανοητὸ ὅτι ἔχουμε ὅλες τις δυνάμεις καὶ τις δυνατότητες, μὲ μιᾶ ὀργανωμένη καὶ παλλαϊκὴ ἄμυνα γιὰ σωτηρία καὶ λευτεριά, νὰ γίνουμε ὁ πρῶτος, ὁ ρυθμιστικὸς παράγοντας τῆς τύχης μας.

Η ΜΟΝΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ Ο ΛΑΟΣ

Μέσα σ' αὐτὲς τις ἀρχές, ὁ ἀγῶνας τοῦ λαοῦ μας γιὰ σωτηρία καὶ ἀπελευθέρωση, χωρίζεται σὲ δύο στάδια, ποὺ ὅμως τὸ ἕνα ἐξαρτᾶται ἀπόλυτα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ σωστὴ καὶ ἐγκαιρὴ ὀργάνωση τῆς ἄμυνας μας. Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸ πρῶτο μας χρέος εἶναι νὰ γίνουμε ἱκανοὶ νὰ συγκρατήσουμε καὶ νὰ ἀνατρέψουμε μιᾶ νέα προέλαση τοῦ έχθρου. Τὸ δεύτερο εἶναι, ἀφοῦ εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ συγκρατήσουμε καὶ νὰ ἀνατρέψουμε μιᾶ νέα προέλαση, νὰ προετοιμάσουμε τὴν ἀνατροπὴ

του συσχετισμού δυνάμεων, για μια επίθεση για νικηφόρα άνατροπή της κατάκτησης και την άπελευθέρωση του τόπου μας.

Τα δυο αυτά στάδια διαφέρουν μεταξύ τους, όχι μονάχα χρονικά, μά στο γεγονός ότι οι δυνάμεις που θα μπούν στον αγώνα, στο κάθε στάδιο, διαφέρουν.

Το πρώτο στάδιο θα προετοιμαστεί, θα οργανωθεί μόνο από το λαό μας, ενώ στο δεύτερο στάδιο μπορούν και πρέπει να χρησιμοποιηθούν μια σειρά έφεδριακές δυνάμεις. Αυτές οι δυνάμεις είναι: 1) 'Ο Έλληνικός λαός, με τον οποίο αποτελούμε ένα έθνος και ο αγώνας που διεξάγουμε είναι κοινός, 2) Τα λαϊκά άπελευθερωτικά κινήματα του χώρου μας, που παλεύουν ένάντια στον ίδιο έχθρό, τον ιμπεριαλισμό κάθε μορφής, 3) Το παγκόσμιο προλεταριάτο και οι λαοί όλου του κόσμου.

Είναι άναμφισβήτητο πώς ο καταχτητικός στρατός, που ήδη πατά τον τόπο μας, δέν δηλώνει την πρόθεση του να έπιθεθεί. Άντίθετα κάθε νέα επίθεση θα έχει το στοιχείο του αίφνιδιασμού και την ταχτική ένός κεραυνοβόλου πολέμου, γιατί μια παρατεταμένη επίθεση, στις σημερινές συνθήκες, είναι άδύνατη γιατί ή εξέγερση των λαϊκών δυνάμεων σε παγκόσμια κλίμακα γίνεται ο κυριώτερος κίνδυνος.

Άκόμα οι έσωτερικές αντίθέσεις στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, είναι άκόμα ένας σοβαρός κίνδυνος και ή έσωτερική κρίση της καταχτητικής δύναμης είναι μια νάρκη που άπειλει ένα τέτοιο τυχοδιωχτισμό.

"Ετσι, μια επίθεση με το στοιχείο του αίφνιδιασμού και την ταχτική ένός κεραυνοβόλου πολέμου, δέν μπορεί να συγκρατηθεί από δυνάμεις ξένες από τον τόπο. Ούτε μπορούν να κινητοποιηθούν λαϊκές δυνάμεις με οποιοδήποτε τρόπο (σώματα έθελοντών κλπ.) για να συγκρατήσουν

μια τέτοια επίθεση. Στο μόνο που μπορούν να συμβάλουν οι τέτοιες δυνάμεις είναι να προσφέρουν την πείρα και την τεχνική τους στην οργάνωση και την εξέάσκηση του λαού μας για μια άποτελεσματική άμυνα. Είναι για αυτό που πρέπει να κατανοηθεί πώς ή μόνη άμυντική δύναμη είναι ο λαός μας.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΑΠΟ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΓΓΥΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Σε ένα άμυντικό αγώνα, και γενικότερα σ' ένα αγώνα άπελευθέρωσης, δέν νοείται στρατός άποξενωμένος από το λαό. 'Ο στρατός χωρίς την μήτρα που τον γεννά και τον τρέφει δέν μπορεί να άγωνιστεί.

"Όταν ο λαός ύποχωρεί άταχτα, όταν ο λαός άνοργάνωτος, πανικοβλημένος τρέχει να σώσει το τομάρι του, όπως συνέβηκε στην εισβολή, ο στρατός δέν μπορεί να προβάλλει αντίσταση, γιατί έχτος από το γεγονός ότι καταρρέει το ήθικό του, χάνει την πηγή της τροφοδοσίας του, έξαρτώνονται οι άρτηρίες διακίνησής του και παραλύει ή ικανότητά του να άναδιπλώνεται.

"Ενας λαός που κινδυνεύει με άφανισμό πρέπει να το συνειδητοποιήσει και να προετοιμαστεί όλόπλευρα, για να άγωνιστεί μέχρι το θάνατο, γιατί ή ζωή στην ύποδούλωση είναι έξευτελισμός, έξανδραποδισμός και είναι χίλιες φορές προτιμώτερος ο άξιοπρεπής θάνατος παρά ή έξευτελισμένη ζωή.

Είναι άπαραίτητο για ένα λαό που θέλει να ζήσει να συνειδητοποιήσει πώς ζωή ύπάρχει μόνο στή λευτεριά (έχουμε ήδη μια ίσχυρή έμπειρία από την τούρκικη εισβολή). 'Οφείλει να καλλιεργήσει άνάμεσά του με όλους τους τρόπους το ήρωικό στοιχείο, την αύτοθυσία για το σύνολο και να πολεμήσει με όλα τα μέσα να διαλύσει τον φιλοτομαρισμό.

Πρέπει να παραδεχτούμε, αν θέλουμε να είμαστε αντικειμενικοί, πώς σήμερα ο λαός μας, ύστερα από μια μακρόχρονη, οργανωμένη εξαπάτηση, ύστερα από τη διάλυση της ταξικής του συνείδησης δεν χαρακτηρίζεται από αυτό το στοιχείο του ηρωισμού και της αταπάρνησης, μα το αφήνει να κοιμάται μέσα του εκδηλώνοντας την ατομικότητα και το ατομικό συμφέρον. Κι όμως αν ο ηρωϊσμός, ή αυτοθυσία και το κοινό συμφέρον δεν ξαναζωντανέψει μέσα στο λαό μας, είναι δύσκολο να μιλούμε για αγώνες και νίκες.

Το μόνο μέσο για να πετύχουμε αυτό τον στόχο είναι ή σωστή οργάνωση του λαού, εκείνη που θα στηλώνει, θα δραστηριοποιεί και τον τελευταίο άνθρωπο άνδρα ή γυναίκα, νέο ή γέρο, να τον μπάζει σε συγκεκριμένο ρόλο, να τον εκπαιδεύει, να τον άτσαλώνει, να τον κάνει μέλος ενός συνόλου.

Αυτή ή οργάνωση του λαού σε πλήρη σύμπνοια με το στρατό θα οργανώσει, θα συμπληρώσει με επιτυχία όλες τις άμυντικές προετοιμασίες για τον άμαχο πληθυσμό, τα σίγουρα άντιαεροπορικά καταφύγια, τις προμήθειες για διατροφή και συντήρηση, για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και όλα εκείνα τα μέσα που θα κάνουν τον άμαχο πληθυσμό να άντιμετωπίσει με θάρρος οποιαδήποτε νέα επίθεση. Άκόμα θα ξεπεράσει με τον καλύτερο τρόπο την οργάνωση άμυντικών έργων και με συνεχή εκπαίδευση θα είναι πανέτοιμος να συγκρατήσει νέα επίθεση του έχθρου.

Ένα σφιχτοδεμένο και οργανωμένο μέτωπο λαού και στρατού είναι άπαραίτητο, γιατί είναι ή μόνη δύναμη, που θα άνατρέψει όλες τις άντιδραστικές δυνάμεις και τους ξένους πράχτορες στο στρατό, στο Κυβερνητικό μηχανισμό και στην έξουσία της κεφαλαικρατικής τάξης και θα έγκαθιδρύσει μια πραγματική λαϊκή έξουσία, που θα όδηγήσει νικηφόρα τον άγώνα για την σωτηρία

και την Λευτεριά του τόπου.

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΔΕΝ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΑΝ

Μέσα στους διαλυτικούς ψίθυρους, που στην ουσία ύπηρετούν τον έχθρο, καλλιεργείται στο λαό ή ιδέα, ότι δεν μπορούμε ούτε να άμυνθούμε, ούτε να άγωνιστούμε για το δίωξιμο του κατακτητή, γιατί, έχτος των άλλων, δεν διαθέτουμε τον άπαιτούμενο όπλισμό. Άκόμα σαν νησι που είμαστε, σε ώρα πολεμικής σύγκρουσης, θα άποκλειστούμε από κάθε πηγή άνεφοδιασμού.

Αυτό είναι μια έσκεμμένη διαλυτική ενέργεια που άποθαρρύνει τον λαό και τον όδηγά στην μοιρολατρεία, για να ύπηρετήσει την γραμμή του συμβιβασμού. Στην ουσία ύπηρετεί άμεσα τον έχθρο, γιατί ίσχυροποιεί την θέση του, τόσο στρατιωτικά όσο και διαπραγματευτικά. Πρέπει να άντικρυστεί σαν έσκεμμένη προσπάθεια, γιατί είναι όλοφάνερο πως μπορούμε να προμηθευτούμε κάθε είδους όπλισμό. Η οίκονομία μας, έχτος του ότι διαθέτει σημαντικά άποθέματα, πάνω από διόμηση χρόνια τώρα, πάνω στα κόκκαλα και τον ιδρώτα των εργατών και των εργαζομένων, ξαναστήνεται και οί κεφαλαιοκράτες έμποροι και βιομήχανοι πραγματοποιούν τεράστια κέρδη. Μια σωστή πολιτική μπορούσε με αυτά τα κέρδη και με τα ποσά της βοήθειας που είχαμε, να ύπηρετήσει την άμυνα του τόπου, δίνοντας την δυνατότητα άρκετού και σύγχρονου όπλισμού, τέτοιου που να δίνει την δυνατότητα στο λαό μας να συγκρατήσει μια νέα επίθεση.

Αυτό άσφαλώς θα άνέτρεπε τον θαλάσσιο και έναέριο άποκλεισμό, άπό το γεγονός ότι θα έδινε τον καιρό, τόσο στην Ελλάδα με τις ναυτικές, στρατιωτικές και άεροπορικές δυνάμεις που διαθέτει και που με την πίεση και την κινητοποίηση του λαού δεν θα μπορούσε παρά να χρησιμοποιηθούν σωστά όσο και σε μια σειρά άλλους λαούς να άνατρέψουν

ένα τέτοιο αποκλεισμό.

Αυτό όμως που πρέπει να προσεχτεί είναι ότι ο όπλισμός δεν παίζει πρωτεύοντα ρόλο στην άμυνά μας. Ένας άνικανος, ένας έξαθλιωμένος, ένας διεφθαρμένος στρατός, όσονδήποτε σύγχρονο όπλισμό κι αν διαθέτει, όχι μόνο δεν τον κάμνει ικανό να νικήσει, μα αντίθετα με την ήττα του και την φυγή του θα γίνει ό προμηθευτής του έχθρου με τον όπλισμό του. Αντίθετα ένας καλά οργανωμένος στρατός, ένας λαός αποφασισμένος να νικήσει, οργανωμένος και καλά προετοιμασμένος είναι ικανός να ανατρέψει τον έχθρο και να κυριεύει τον όπλισμό του. Αυτό που αποφασίζει το π αν είναι ή αποφασιστικότητα, ή οργάνωση, ή καλή προετοιμασία, στρατού και λαού, σε ένα παλλαϊκό αγώνα για την σωτηρία και την λευτεριά του λαού και του τόπου.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗ

ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Οι ιδεολόγοι του συμβιβασμού με τον κατακτητή, στην Κύπρο και στην Ελλάδα, μέσα σε ένα γενικώτερο σχέδιο έξυπνότητας των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, ολοκληρώνουν την προσπάθειά τους με την απομόνωση του λαού μας από το έθνικό σύνολο. «Η Κύπρος, ένα νησί ανυπεράσπιστο, μπροστά στον πανίσχυρο Τούρκικο στρατό και τις ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις που στέκουν δίπλα του, άνικανο να αντισταθεί σε οποιαδήποτε επίθεση, είναι υποχρεωμένο να μπει σε ένα σωρό συμβιβασμούς και έλιγμούς για να περισώσει ότι είναι δυνατόν».

Έτσι οδύρονται μπροστά στο λαό και έτσι σερβίζουν την ανάγκη του συμβιβασμού. Έσκεμμένα και συστηματικά παραγνωρίζουν το γεγονός ότι ο Κυπριακός λαός ήταν, είναι και θα είναι ένα και αναπόσπαστο μέρος

του Έλληνικού έθνικού συνόλου. Παραγνωρίζουν ότι αυτό δεν είναι αίσημα, μα βίωμα του λαού, στην Κύπρο και στην Ελλάδα, και ότι αυτό το γεγονός δεν μπορεί να το άμφισβητήσει καμμιά κυβέρνηση στην Κύπρο ή στην Ελλάδα.

Παραγνωρίζουν το γεγονός ότι ο Έλληνικός λαός, σαν σύνολο, παραστάθηκε πάντα στις δύσκολες στιγμές του λαού μας και ο Κυπριακός λαός έχει πολλά δείγματα θυσίας σε στιγμές κρίσιμες για το έθνος. Προσπάθησαν πάντα να παρουσιάσουν τον Έλληνικό λαό όφειλέτη στον Κυπριακό, γιατί ή Κύπρος έρριξε την χούντα. Παραγνωρίζουν το γεγονός ότι ή χούντα έπεσε κάτω από το βάρος της προδοτικής της πολιτικής στο Κυπριακό όχι γιατί δεν μπόρεσε να σταθεί μπροστά στον Κυπριακό λαό, μα γιατί δεν μπορούσε να σταθεί μπροστά στον Έλληνικό λαό, ή όργή του όποιου θα την έσύντριβε.

Ο λαός μας πρέπει αποφασιστικά να απορρίψει αυτές τις διαλυτικές θεωρίες, να δει το πρόβλημα της άμυνας και της άπελευθέρωσης σαν υπόθεση όλόκληρου του Έλληνικού έθνους και να αισθανθεί την σιγουριά της όλόψυχης συμπάραστασης του συνόλου του έθνους. Άκόμα ο Έλληνικός λαός, στην Κύπρο και στην Ελλάδα, να δει αυτό που έμποδίζει το έθνος να ζήσει, να όρθωθεί, να δράσει ενάντια στον ιμπεριαλισμό σαν ένιαίο σύνολο.

Να δει πως μόνο έμπόδιο είναι ή ξενόδουλη άρχουσα τάξη, στην Ελλάδα και στην Κύπρο, και να όργανώσει την πάλη για την ανατροπή αυτού του έμποδίου. Να δει την υπόθεση της λευτεριάς, της άνεξαρτησίας, της άυτοτέλειας της Κύπρου μέσα στα όρια μιας έλευθερίας, άνεξαρτησίας και άυτοτέλειας όλου του έθνους. Μόνο έτσι, Έλληνες Κύπριοι και Έλλαδίτες θα νοιώσουν την σιγουριά που προσφέρει το ένιαίο έθνικό σύνολο, ο ένιαίος αντιιμπεριαλιστικός άγώνας.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ συν. ΕΝΒΕΡ ΧΟΤΖΑ ΣΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ Κ.Ε.Α.

...Τὰ γεγονότα καὶ οἱ συγκεκριμένες ἐνέργειες, ἡ ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα, μᾶς ὀδηγοῦν στὴν διαπίστωση ὅτι στὸ σημερινὸ κόσμον οἱ δύο ὑπερδυνάμεις, οἱ Ἐνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση, εἶναι οἱ μεγαλύτερες καὶ οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες ἐπιθετικὲς ἰμπεριαλιστικὲς δυνάμεις ποὺ γνώρισε ἡ ἱστορία. Οἱ ὑπερδυνάμεις, χωριστὰ ἢ ἐνωμένες, στὸ ἴδιο μέτρο καὶ στὸν ἴδιο βαθμὸ, ἐκπροσωποῦν τὸν κυριώτερον ἐχθρὸν γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ, γιὰ τὴ λευτεριά καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῶν ἐθνῶν, τὴ μεγαλύτερη δύναμη γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν καταπιεστικῶν καὶ ἐκμεταλλευτικῶν συστημάτων, τὸν ἄμεσον κίνδυνον γιὰ νὰ ρίξουν τὴν ἀνθρωπότητα σ' ἓνα τρίτον παγκόσμιον πόλεμον...

...Οἱ μονοπωλητὲς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἄστοι καὶ ρεβιζιονιστὲς, μιλοῦν πολὺ γιὰ τὴ δημιουργία τῆς λεγόμενης Ἐνωμένης Εὐρώπης. Μέχρι τώρα συγκροτήθηκε κάποια Εὐρωπαϊκὴ «Ἐπιτροπὴ», μὲ «κοινοβούλιον», μὲ «κοινὴ κυβέρνησις», μὲ μερικὸς τυπικοὺς νόμους, ποὺ ἔθεσαν καθήκον τοὺς νὰ δημιουργήσουν τὴν κρατικὴ ἐνοποίηση τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Γίνονται σχέδια ὥστε ἡ Εὐρώπη νὰ ἔχει κοινὸ στρατὸ ἐξοπλισμένον ὡς τὰ δόντια καὶ «ἰσχυρὴ» καπιταλιστικὴ οἰκονομία γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει, τάχα, τὶς δύο ὑπερδυνάμεις. Στὴν πραγματικότητά σκοπὸς τῆς δημιουργίας τῶν κρατῶν τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης εἶναι ἡ ἐξάλειψη τῆς ἔννοιας τῆς ἐθνότητος τῶν διάφορων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ἡ συγχώνευσις καὶ ἀμαλγαμάτωσις τῆς κουλτούρας καὶ τῶν παραδόσεών τους, μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἐξάλειψη τῆς προσωπικότητος τῶν λαῶν καὶ τῶν κρατῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης κάτω ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀντιδραστικῆς κοσμοπολίτικης ἀστικῆς τάξεως αὐτῆς τῆς ἡπείρου.

Αὐτὴ τὴν «ἐνωμένην Εὐρώπην», τὸ ἀντιδραστικὸ περιεχόμενό της, καταδίκασε καὶ ξεσκέπασε ὁ Λένιν ἀπὸ τὸ 1915, ὅταν ἔγραφε:

«Ἀπὸ τὴν ἄποψη τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ κεφαλαίου καὶ τοῦ μοιράσματος τοῦ κόσμου ἀνάμεσα στὶς «προοδευμένους» καὶ «πολιτισμένους» ἀποικιακὰς δυνάμεις, οἱ Ἐνωμένες Πολιτεῖες τῆς Εὐρώπης στὶς συνθήκας τοῦ καπιταλισμοῦ ἢ εἶναι ἀπραγματοποιήσιμες ἢ εἶναι ἀντιδραστικὲς». Καὶ πιὸ πέρα: «Ἀσφαλῶς ὑπάρχει δυνατότητα νὰ συναφτοῦν προσωρινὲς συμφωνίαι ἀνάμεσα στοὺς καπιταλιστὰς καὶ ἀνάμεσα στὰ κράτη. Ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, ὑπάρχει δυνατότητα νὰ δημιουργηθοῦν κοὶ οἱ Ἐνωμένες Πολιτεῖες τῆς Εὐρώπης, σὰ μιὰ συμφωνία τῶν εὐρωπαϊκῶν καπιταλιστῶν... μὰ γιατί; Μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ καταπνίξουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ σοσιαλισμὸ στὴν Εὐρώπην» (Β.Ι. Λένιν. Ἄπαντα, τόμος 21 σελ. 370 καὶ 372 ἀλβανικὴ ἔκδοσις).

...Ὁ παγκόσμιος καπιταλισμὸς, ποὺ βαδίζει ἀσταμάτητα πρὸς τὶς κρίσεις καὶ τὴν κατὰπτωσιν, ὅπως ἔχουν προβλέψει μὲ τόση μεγαλοφυΐα οἱ Μάρξ, Ἐνγκελς, Λένιν καὶ Στάλιν, ἔφτασε τώρα στὸ στάδιον τοῦ σάπιου ἰμπεριαλι-

σμού. Για να σωθεί, συγκρότησε νέες μορφές έκμετάλλευσης των μαζών, όχι μόνο σε έθνική, μα και σε παγκόσμια κλίμακα, δημιούργησε την τελευταία και πιο τελειοποιημένη μορφή καταλήστευσης, την νεοαποικιοκρατία, δημιούργησε χρηματιστικούς δεσμούς και οικονομικές και στρατιωτικές συμμαχίες, για να διατηρήσει κάτω από ολοκληρωτική ή μερική εξάρτηση πολλά κράτη, που περιλαμβάνονται σ' αυτόν που λέγεται «δεύτερος κόσμος», «τρίτος κόσμος», «αδέσμευτος κόσμος» ή «ανάπτυσσόμενες χώρες». Όλες αυτές οι όνομασίες, που αναφέρονται στις διάφορες πολιτικές δυνάμεις που δρουν σήμερα στον κόσμο, συγκαλύπτουν και δε βγάζουν στην επιφάνεια τον ταξικό χαρακτήρα των πολιτικών αυτών δυνάμεων, τις βασικές αντιθέσεις της εποχής μας, το πρόβλημα κλειδί που δεσπόζει σήμερα σε έθνική και παγκόσμια κλίμακα, την αμείλιχτη πάλη που διεξάγεται ανάμεσα στον άστικο - ιμπεριαλιστικό κόσμο, από τη μια μεριά, και το σοσιαλισμό, το παγκόσμιο προλεταριάτο και τους φυσικούς συμμάχους του, από την άλλη.

Έκείνο που μπορεί να δείξουν αυτές οι όνομασίες και οι χωρισμοί, είναι η αναλογία της έπιρροής και της δύναμης του παγκόσμιου διεθνούς ή έθνικού κεφαλαίου στα διάφορα κράτη και περιοχές του κόσμου. Μπορεί να δείξουν, επίσης, τα πιο ισχυρά ή λιγότερο ισχυρά σημεία στήριξης του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού. Μπορεί να δείξουν και την ύπαρξη των πόθων των λαών να ζήσουν καλύτεροι και ανεξάρτητοι από τις υπερδυνάμεις. Μά, βλέποντας το ζήτημα με ταξικό κριτήριο, σ' αυτά τα κράτη, με καμιά εξαίρεση, υπάρχουν ανταγωνιστικές τάξεις, υπάρχει ή έκμετάλλευση του ανθρώπου από τον άνθρωπο, πάνω στο προλεταριάτο και τους εργαζόμενους αυτών των χωρών κυριαρχεί ή άστική τάξη με τούτη ή εκείνη τη μορφή. Ο Μαρξισμός — Λενινισμός μάς διδάσκει ότι στην εποχή μας οι χώρες χωρίζονται σύμφωνα με το κοινωνικό σύστημα που επικρατεί σ' αυτές, σε άστικο - καπιταλιστικές χώρες και σε σοσιαλιστικές χώρες. Οι θεωρίες σχετικά με την ενδιάμεση κατάσταση της μη καπιταλιστικής ανάπτυξης, που με μεγάλο ζήλο προπαγανδίζουν οι χρουτσιοφικοί ρεβιζιονιστές, αποσκοπούν να σαμποτάρουν τους είλικρινείς σοσιαλιστικούς πόθους που υπάρχουν σε αρκετές χώρες, να προκαλέσουν ιδεολογική σύγχυση, να ύπονομεύσουν τον άγώνα των προοδευτικών δυνάμεων.

Και όσον άφορα την έχτιμηση της πολιτικής που ακολουθούν οι κυβερνήσεις των διαφόρων κρατών, οι μαρξιστές ξεκινούν, επίσης, από τον ταξικό χαρακτήρα, από την στάση που αυτές οι κυβερνήσεις και οι χώρες τηρούν προς τον ιμπεριαλισμό και το σοσιαλισμό, προς το λαό τους και την αντίδραση.

Με βάση αυτά τα διδάγματα το έπαναστατικό κίνημα και το προλεταριακό έκπονούν τη στρατηγική και ταχτική τους, βρίσκουν τους πραγματικούς συμμάχους τους και ενώνονται μ' αυτούς στον άγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την άστική τάξη και την αντίδραση. Οι όνομασίες «τρίτος κόσμος», «αδέσμευτος» ή «ανάπτυσσόμενος» κράτη δημιουργούν αυταπάτες στις πλατιές μάζες που αγωνίζονται για έθνική και κοινωνική άπελευθέρωση, ότι δήθεν βρέθηκε καταφύγιο να προφυλαχτούμε από την άπειλή των υπερδυνάμεων. Αυτές οι όνομασίες κρύβουν εκείνη την πραγματική κατάσταση της πλειοψηφίας αυτών των χωρών, οι όποιες, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, είναι δεμένες και εξαρτημένες πολιτικά, ιδεολογικά και οικονομικά, τόσο με τις υπερδυνάμεις, όσο και με τις πρώην άποικιακές μητροπόλεις.

Οι γιουγκοσλάβοι ρεβιζιονιστές υπερασπίζουν την ιδέα των «αδέσμευτων χωρών». Σύμφωνα μ' αυτούς, έδω κατατάσσονται εκείνες οι χώρες που δε δεσμεύονται με στρατιωτικά σύμφωνα με τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές και ρεβι-

ζιονιστικές δυνάμεις κυρίως με το ΝΑΤΟ και το Σύμφωνο της Βαρσοβίας. Μά χωρίς να είναι τυπικά συμμετοχα σ' αυτούς τους δυο στρατιωτικούς συνασπισμούς, πολλά απ' αυτά τα κράτη είναι πλέρια δεσμευμένα με πολλά σύμφωνα και συμφωνίες με τις υπερδυνάμεις και τις μεγάλες καπιταλιστικές δυνάμεις, τόσο που ή λέξη αδέσμευτος άντηχεί έντελώς κούφια.

Αύτη την κατάσταση του κινήματος «τών άδεσμεύτων» έδειξε και ή διάσκεψη του Κολόμπο. Με δυσκολία συγκάλυψε τις άντιθέσεις και τις άντίθετες πολιτικές έπιδιώξεις που ακολουθούν οι χώρες και ομάδες κρατών που συμμετείχαν. Αύτη τη φορά κανένας δέ μίλησε και δέν καταφέρθηκε άνοιχτά και όνομαστικά ένάντια στις Ένωμένες Πολιτείες της Άμερικής και τη Σοβιετική Ένωση, στην έπιθετική και έμπρηστική πολιτική και δράση τους. Μά βρήκαν εύλογο και συμφερτικό να έπιτεθούν στη Γαλλία!

Άνάμεσα σε κράτη που ισχυρίζονται ότι είναι άδεσμευτα, συνάφθηκαν στρατιωτικά άμυντικά και έπιθετικά σύμφωνα, στα όποια παίρνουν μέρος και ήμπεριαλιστικές δυνάμεις. Αύτα τα σύμφωνα δέν τα κατάγγειλε κανένας από τους που παίρνουν μέρος. Ό Σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός προσπαθεί να ιδρύσει το «Σύμφωνο άσιατικής ασφάλειας», αύριο ένα παρόμοιο «για την άφρικανική ασφάλεια» κλπ. Όλα αύτα είναι διάφορες μορφές όργάνωσης, ώστε μια άδεσμευτη τάχα χώρα να μετατραπεί, στην πραγματικότητα, σε χώρα ύποδουλωμένη από κάθε άποψη.

Το σύνθημα των «άδεσμευτων χωρών» δίνει την άπατηλή έντύπωση της δημιουργίας μιας ομάδας κρατών που έχουν την δυνατότητα «να άντιπαρατεθούν» στους συνασπισμούς των υπερδυνάμεων, δίνει την έντύπωση ότι αυτές οι χώρες, όλες χωρίς έξαιρέση, είναι άντιήμπεριαλιστικές, ένάντια στον πόλεμο, ένάντια στην ύπαγόρευση των άλλων, είναι «δημοκρατικές», μάλιστα και «σοσιαλιστικές». Αυτό βοηθεί στο δυνάμωμα των ψευδοδημοκρατικών και άντιλαϊκών θέσεων των διεθυντικών ομάδων μερικών κρατών που παίρνουν μέρος στα «άδεσμευτα» κράτη, δημιουργεί την έντύπωση στους λαούς αύτων των χωρών ότι όλες οι σχέσεις, όποιουδήποτε είδους και φύσης, που οι ήγέτες συνάφτουν ή διαλύουν με τους ήμπεριαλιστές, άνοιχτά ή κρυφά, τα κάνουν όχι μόνο σαν «λαϊκές κυβερνήσεις», μά και σαν ομάδα καρτών «στην όποια πρέπει να ύπολογίσουν και τις υπερδυνάμεις».

...Οι υπερδυνάμεις, σε κρίσεις και γεμάτες άντιθέσεις άνάμεσά τους, σε άντιθέσεις με τους συμμάχους, καθώς και με τους λαούς, προσπαθούν να βρουν νέες μορφές συνεργασίας στις διαφωνίες τους, να έπινοήσουν νέες δημαγωγικές θεωρίες, να καταρτίσουν νέα ύποδουλωτικά σχέδια και να κάνουν νέο μοίρασμα των σφαιρών έπιροής και των άγορών.

Ποτέ ό κόσμος δέν ύποβλήθηκε σε τέτοιο άντιπερισπασμό και σε τέτοια προπαγανδιστική και διπλωματική καμπάνια σαν ή σημερινή, που κάνουν οι ήμπεριαλιστές και οι σοσιαλιμπεριαλιστές και που έχει σκοπό να έξωραίσει την ήγεμονιστική και έπεχτατική πολιτική των υπερδυνάμεων, να δικαιολογήσει τις έπιδρομές και να καμουφλάρει τις προετοιμασίες για πόλεμο. Τόσο στην Άνατολή, όσο και στη Δύση οι ήθύνοντες ήμπεριαλιστικοί και σοσιαλιμπεριαλιστικοί κύκλοι ισχυρίζονται ότι ή άνθρωπότητα βρίσκεται σε κατάσταση «ύφεσης της έντασης», ότι ό «ψυχρός πόλεμος» και ή έπικίνδυνη άντιπαρατάξη για άναμέτρηση άνάμεσα στις υπερδυνάμεις παραχώρησαν τη θέση στην «ύφεση», την είρηνική συνύπαρξη, τη «διεθνή άρμονία», τη «γενική ασφάλεια» κλπ., ότι οι κίνδυνοι πέρασαν και διαλύθηκαν τα σύννεφα του πολέμου και της καταστροφής. Μ' αύτα τα πομπώδικα συνθήματα οι υπερδυνάμεις, ή άστική τάξη και ή διεθνή άντίδραση έπιδιώκουν να έξαπατήσουν τους λαούς, να έξασθε-

νίσουν τὴν ἀντίστασίν τοὺς καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν τὸν ἰμπεριαλιστικὸ ἔλεγχον καὶ κυριαρχία.

Ἡ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Ἀλβανίας, δὲ συμβιβάζεται καὶ καταγγέλλει δημόσια τὶς λεγόμενες θεωρίες σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάγκη διατήρησης τῆς «ἰσορροπίας ἀνάμεσα στὶς ὑπερδυνάμεις» σὰν ὄρο ἢ σὰν βάση τῆς ἀποτροπῆς τοῦ πολέμου καὶ ὑπεράσπισης τῆς εἰρήνης. Ἀπορρίπτει τὶς ἰμπεριαλιστικὰς ἀντιλήψεις διατήρησης τῶν «σφαιρῶν «ἐπιρροῆς» δηθεν σὰν παράγοντα σταθερότητας καὶ ἀσφάλειας, τὶς ἀντιλήψεις «τῆς περιορισμένης κυριαρχίας» καὶ τοῦ «ἀνεξάρτητου κόσμου», καὶ «διπόλωσης», τὴν πολιτικὴ ἐκβίασμον κλπ. Αὐτὲς οἱ λεγόμενες «θεωρίες καὶ δόγματα», ποὺ ἐπινοήθησαν στὴ Μόσχα καὶ στὴν Οὐάσιγκτων, ἀποβλέπουν στὴ δημιουργία μιᾶς συνθηκόλογης ἀντίληψης ὅτι κανένα κράτος καὶ κανένα ἔθνος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ἔξω ἀπὸ τὴν κυριαρχία καὶ τὴν κηδεμονία τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ὑπερδύναμης.

...Οἱ ἰμπεριαλιστὲς καὶ οἱ σοσιαλιμπεριαλιστὲς ἔχουν στενοὺς συμμάχους τὴν ἀντιδραστικὴ ἀστικὴ τάξη κάθε χώρας ὅπου ἐχτείνεται ἡ ἐπιρροή τους. Αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι εἶναι μασιὰς καὶ βούρδουλὰς τους, τοὺς ὁποίους συντηροῦν καὶ ἐξοπλίζουν γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴ δύναμη κρούσης σὲ μιὰ παγκόσμια πυρκαγιά καὶ ἐνάντια στοὺς λαοὺς ποὺ σηκώνονται σ' ἐπανάστασιν ἐνάντια στοὺς ἐσωτερικοὺς καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς καταπιεστὲς. Γι' αὐτὸ αὐτὲς τὶς δυὸ δυνάμεις δὲν μπορεῖς νὰ τὶς ξεχωρίσεις. Χωρὶς νὰ καταπολεμήσεις τὴν μιὰ, δὲ μπορεῖς νὰ καταπολεμήσεις τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ καταπολεμήσεις τὴν ἐσωτερικὴ ἀντιδραστικὴ δύναμη, ὡς ποὺ νὰ τὴν ἀνατρέψεις, δὲν μπορεῖς νὰ καταπολεμήσεις τὸν ἐξωτερικὸ ἐχθρό, δὲν μπορεῖς νὰ ἀποτρέψεις τὸν πόλεμον. Πρέπει νὰ καταστρέψεις ὅλα τὰ εἶδη τῶν βάσεων τῶν ὑπερδυνάμεων ποὺ ἔχουν ἐγκαταστήσει καὶ δημιουργήσει σὲ μιὰ χώρα, γιὰ τὸ ἐξασθενίσεις καὶ καταστρέψεις τὴν παγκόσμια ἐπιρροὴ καὶ δύναμη ποὺ τὴ στηρίζουν στὴν ὑποδούλωσιν τῶν λαῶν καὶ τῶν χωρῶν.

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

Τὸ πῖο κάτω κείμενο, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ἀνάλυση τῶν προβλημάτων τῆς Παλαιστινιακῆς ἐπανάστασης εἶναι ἓνα ἔγγραφο τοῦ «Μετώπου Ἀπόρριψης» ποὺ ἀπευθύνεται στοὺς «Ἕλληνες ἐργάτες καὶ στὸν Ἑλληνικὸ λαό. Πιστεύουμε, πὼς φωτίζει ἀρκετὰ καλὰ τὸ Παλαιστινιακὸ πρόβλημα καὶ τὰ τελευταῖα γεγονότα στὴν Μέση Ἀνατολή. Ἡ Σύνταξη τοῦ «Κομμουνιστῆ» δημοσιεύει τὸ ἔγγραφο αὐτὸ γιὰ ἓνα σωστὸ προβληματισμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ μας πάνω στὸ παλαιστινιακὸ πρόβλημα.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Τέλ - αλ - Ζάταρ: Σύμβολο καὶ φωνὴ ἀγώνα. Ναί! Τὸ ματωμένο στρατόπεδο Ζεϊ στίς καρδιές μας καὶ στὰ ντουφέκια μας. Ζεϊ γιὰ νὰ δείχνει στὴ γενιὴ τῶν προλετάρων φενταγὶν τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἀπανθρωπιὰ τῶν δολοφόνων. Ζεϊ γιὰ νὰ σηκώνουμε πῖο ψηλὰ τὰ ντουφέκια μας. Ζεϊ γιὰ νὰ σφίγγουμε πῖο δυνατὰ τίς γροθιές μας. Ζεϊ γιὰ νὰ φωτίζει τοὺς λασπωμένους καὶ μουτζουρωμένους τῆς πατρίδας μας στὸ δρόμο τῆς ἐπανάστασης. Ζεϊ γιὰ νὰ ποτίζει τὸ δέντρο τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς ζωῆς.

Συναγωνιστές,

Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς ἴσως δὲν ξέρουν καὶ ἀναρωτιοῦνται τί συμβαίνει στὴν Παλαιστινιακὴ Ἐπανάσταση, τί εἶναι τὸ «Μέτωπο Ἀπόρριψης» καὶ τί σχέση ἔχει μὲ τὴν «Ὁργάνωση γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Παλαιστίνης» τὴν P.L.O.

Ἡ γραμμὴ τῆς ἀπόρριψης βγαίνει ἀπὸ τὸ 1917, τότε ποὺ ἐκδηλώθηκε ἡ πρώτη Σιωνιστικὴ ἐπίθεση καὶ ὁ

Παλαιστινιακὸς λαὸς σήκωσε τὸ ἀνάστημά του. Βγαίνει ἀπὸ τὸ 1919, τὸ 21, τὸ 29, τὸ 36 μὲ τὴ γενικὴ ἀπεργία τῶν 6 μηνῶν καὶ ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀλλὰ πουλημένη ἐπανάσταση τοῦ λαοῦ μας τὸ 36—39. Ἡ γραμμὴ τῆς ἀπόρριψης βγαίνει ἀπὸ τὸ 47—48 ὅταν ὁ λαὸς ἀντιμετώπισε τοὺς Σιωνιστὲς εἰσβολεῖς. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἐκφράζει τοὺς πόθους, τίς ἐλπίδες καὶ τὰ δίκαια συμφέροντα τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ του ἀπελευθέρωση.

Ἀπὸ τὸ 48 μέχρι τὸ 67 οἱ πρωτοπορίες προσπαθοῦσαν νὰ ξεπεράσουν τὸ αἶσθημα τῆς ἡττοπάθειας καὶ νὰ ὀργανώσουν τὸ ἔνοπλο κίνημα. Ἦταν παράλληλα μιὰ περίοδος στυγνῆς καταπίεσης τοῦ λαοῦ καὶ δίωξης τῶν ἀγωνιστῶν ἀπὸ τοὺς Σιωνιστὲς καὶ ἀπὸ τὴν ἀραβικὴ ἀντίδραση.

Ὁ ἀγώνας μας ἐνάντια στὸν ἐχθρὸ δὲν σταμάτησε. Ἀπὸ τότε ποὺ ξεκίνησε ἡ σιωνιστικὴ ἐπίθεση αὐτὸς ὁ ἀγώνας ἔπαιρνε διάφορες μορφές καὶ περνοῦσε διάφορες φάσεις. Μετὰ τὴν ἡττα τοῦ '67 ἡ Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ

παρουσιαστεί και να δρᾶ φανερά στην Ἰορδανία. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτέλεσε μιὰ φυσικὴ καὶ ἱστορικὴ ἀπάντηση στὴν ἐπιθετικότητα, στὸν ἐπεχτατισμὸ καὶ στὴν κατοχὴ τῶν Παλαιστινιακῶν ἐδαφῶν ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ σιωνιστικοῦ ἐχθροῦ. Αὐτὴ ὅμως ἡ παρουσία στὴν Ἰορδανία δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα τῆς κατάρρευσης τῆς δομῆς τοῦ Ἰορδανικοῦ στρατοῦ μπροστὰ στὸν σιωνιστικὸ ἐχθρό. Γιατί ὁ Ἰορδανικὸς στρατὸς δὲν δημιουργήθηκε γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ἐχθρὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ πετυχαίνει τὴν καταστολὴ τῶν λαϊκῶν ἐξεγέρσεων καὶ νὰ προστατεύει τὴν ἄρχουσα τάξη ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ λαοῦ.

Ἡ Παλαιστινιακὴ ἀντίσταση σ' αὐτὴ τὴ φάση ἀρχίζει νὰ δημιουργεῖ μιὰ ἐπαναστατικὴ κατάσταση μέσα στις Παλαιστινιακὲς μάζες, ἀρχίζει νὰ ἐπηρεάζει τὸ Ἀραβικὸ Ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα καὶ νὰ ἀποσπᾷ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἐπαναστατικῶν δυνάμεων στὸν διεθνῆ χῶρο. Μὲ ἄλλα λόγια ἀρχίζει νὰ τρομοκρατεῖ τὸν ἱμπεριαλιστικὸ — σιωνιστικὸ ἐχθρὸ καὶ νὰ ἀποτελεῖ μιὰ σοβαρὴ πηγὴ κινδύνου γιὰ τὸ ἀντιδραστικὸ Ἰορδανικὸ καθεστῶς.

Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει ἡ ἀντίδραση στὴν Ἰορδανία αὐτὸν τὸν ἄμεσο κίνδυνο, ἄρχισε νὰ οἰκοδομεῖ μιὰ δυνατὴ στρατιωτικὴ ὀργάνωση καὶ νὰ δουλεύει πυρετώδεις γιὰ τὴ μετατροπὴ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων πρὸς ὄφελός της.

Ὁ ἱμπεριαλισμὸς ἐπίσης πού τὰ συμφέροντά του στὴν περιοχὴ εἶναι τεράστια, δὲν καθυστέρησε καθόλου. Ὅχι μόνο συμφώνησε μὲ τὸ χτύπημα τῆς ἀντίστασης ἀλλὰ ἔπαιξε καὶ τὸν πρωτεύοντα ρόλο. Τὸ ἱμπεριαλιστικὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἐξόντωση τῆς Παλαιστινέζικης ἀντίστασης ἀρχίζει νὰ μπαίνει σ' ἐφαρμογή. Τὰ Ἀραβικὰ καθεστώτα σ' ἐκείνη τὴ φάση, ἡττημένα στρατιωτικὰ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ δὲν ἤθελαν νὰ προκαλέσουν ἓνα τελειωτικὸ χτύπημα στὴν Ἀντίσταση. Καὶ

αὐτὸ γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ σταθερότητα στὸ ἐσωτερικὸ τῶν χωρῶν τους καὶ νὰ καλύψουν τίς ἀδυναμίες τους καὶ δεῦτερο νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν Ἀντίσταση σὰν ἓνα ταχτικὸ χαρτί καὶ νὰ πιέσουν τὸν ἐχθρὸ γιὰ ἓνα συμβιβασμὸ. Ἐνα συμβιβασμὸ ὅμως πού δὲν ξέφευγε ἀπὸ τὰ σχέδια τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἀλλὰ ἦταν μέσα σ' αὐτὰ καὶ πού θὰ περιελάμβανε τὴν ἀναγνώριση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Γιὰ μᾶς εἶχε μιὰ μεγάλη σημασία νὰ καταλάβουμε πὼς ἡ ἀποδοχὴ ἑνὸς τέτοιου συμβιβασμοῦ σήμαινε φανερὰ ἀποδοχὴ τῆς διάλυσης τοῦ κινήματός μας.

Καὶ ἐνῶ αὐτὰ ἦταν τὰ σχέδια τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τῆς Ἰορδανικῆς ἀντίδρασης καὶ τῶν Ἀραβικῶν καθεστώτων ἐναντία στὴν Παλαιστινέζικη ἐπανάσταση, στὸ διεθνῆ χῶρο ἓνας μεγάλος ἀριθμὸς προοδευτικῶν δυνάμεων ἔπεσε στὴν παγίδα τῆς ἀπόφασης 242 τοῦ συμβουλίου ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ μπορέσουν νὰ δοῦν τὰ σχέδια πού προωθοῦσε ὁ ἱμπεριαλισμὸς καὶ νὰ συμβάλουν στὴ διαμόρφωση μιᾶς εὐνοϊκῆς κατάστασης γιὰ τὴν Παλαιστινέζικη ἐπανάσταση. Ἄν καὶ ἡ ἡγεσία τῆς Ἀντίστασης φέρνει μιὰ εὐθύνη, αὐτὴ εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ ἐκείνη τῶν παραπάνω δυνάμεων. Ἐτοί μὲ λίγα λόγια διαμορφώνονταν ἡ ἀντικειμενικὴ κατάσταση μὲ τὴν ἐμφάνιση τῆς ἀντίστασης στὴν Ἰορδανία.

Ἡ ἀντικειμενικὴ αὐτὴ κατάσταση ὅμως, δὲν ἀντιμετωπίστηκε σωστὰ ἐξ αἰτίας τῶν μὴ ἀναπτυγμένων ὑποκειμενικῶν δυνάμεων, τῆς μικροαστικῆς ἡγεσίας καὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἀριστερᾶς νὰ ἐπιβάλλει τίς ἰδεολογικὲς, πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς θέσεις της. Ἐτοί ἡ Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση ὁδηγήθηκε σὲ μιὰ σειρά πολιτικὰ σφάλματα:

— Ἡ Ἀντίσταση εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ πιστέψει πὼς μπορεῖ νὰ ζεῖ καὶ νὰ δρᾶ κάτω ἀπὸ ἓνα στυγνὸ φασι-

στικό καθεστώς. Μὲ αὐτὴ τὴ λαθεμένη πολιτικὴ ἀντίληψη διατηροῦσε φανερὲς στρατιωτικὲς βάσεις, φανερὴ ὀργάνωση καὶ στελέχη σὰ νὰ βρίσκονταν σὲ ἀπελευθερωμένη περιοχὴ. Ὑπῆρχε δηλαδὴ μιὰ διπλὴ ἐξουσία ποὺ ἀντικειμενικὰ ἐκφράζει μιὰ κοινωνικὴ κρίση καὶ ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ μορφὴ ταξικῆς πάλης τὴν παραμονὴ μιᾶς ἐξέγερσης. Καὶ εἶναι ἀποδεδειγμένο ἀπὸ τὴν ἱστορία πὼς ἂν οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις δὲν προσπαθῆσουν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῆς διπλῆς ἐξουσίας μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ βία — συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐμφυλίου — πρὸς ὄφελός τους, τότε οἱ δυνάμεις τῆς ἀντεπανάστασης θὰ νικήσουν πάλι μέσα ἀπὸ ἓνα ἐμφύλιο πόλεμο.

— Ἡ Ἀντίσταση δὲν κατάλαβε τὸ ρόλο τῶν Ἀραβικῶν μαζῶν καὶ δὲν συνειδητοποίησε πὼς ἡ κινητοποίησή τους ἀποτελεῖ ἓνα στρατηγικὸ διέξοδο τῆς ἐπανάστασης. Ταυτόχρονα συνεχιζόταν μὲ τὰ Ἀραβικὰ καθεστῶτα παρόλο ποὺ αὐτὰ ἄρχιζαν νὰ στέκονται ἀντιμέτωπα στὴν Ἀντίσταση.

— Ἡ Ἀντίσταση δὲν ἔκανε διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὸ καθεστῶς καὶ τὰ ἀνδρείκελά του καὶ στὶς Ἰορδανικὲς μάζες ἀφαιρώντας ἔτσι τὴ δυνατότητα καὶ τὴν εὐκαιρία ἀπὸ τὸν Ἰορδανικὸ λαὸ νὰ συνειδητοποιήσει τὸ ρόλο καὶ τοὺς ἐκφραστὲς τῆς ἀντίδρασης καὶ νὰ ἀγωνιστεῖ μὲ τὴν Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση ἐναντίά τους.

— Ἡ συνειδητοποίηση τῶν Παλαιστινιακῶν μαζῶν γινόταν μὲ δημαγωγικὰ συνθήματα ἐνῶ ἡ στρατιωτικὴ δράση γινόταν σ' ἀντικατάσταση τοῦ ἀγῶνα τῶν μαζῶν ἀντὶ νὰ εἶναι τὸ ἀποκορύφωμά του.

— Ἡ ἐθνικὴ ἐνότητα ποτὲ δὲν ἔγινε στὴ βάση ἐνὸς ἰδεολογικοῦ, πολιτικοῦ, ὀργανωτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ προγράμματος μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χαθεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ὄπλα τοῦ Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα.

— Τέλος ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη καθυστέρηση στὴ στρατιωτικὴ ἐπιστήμη καὶ μιὰ μεγάλη ἀδυναμία στὴν ὀργανωτικὴ δομὴ τῆς Ἀντίστασης.

Αὐτὰ ἦταν τὰ βασικὰ πολιτικὰ λάθη ποὺ ὀδήγησαν στὴ σφαγὴ τοῦ Σεπτέμβρη τοῦ 1970 καὶ στὴν ἀνικανότητα τῆς Ἀντίστασης νὰ ἀντιμετωπίσει τὰ σχέδια τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ἀντίδρασης. Ἔτσι ἄρχισε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου ΡΟΤΖΕΡΣ γιὰ μιὰ προδοτικὴ διευθέτηση στὴν περιοχὴ.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Μετὰ ἀπὸ τὸ χτύπημα ποὺ δέχτηκε ἡ Ἀντίσταση στὴν Ἰορδανία καὶ μεταφορὰ τῆς κύριας πάλης στὸ Λίβανο, ὁ ἰμπεριαλισμὸς καὶ τὰ ὄργανά του στὴν περιοχὴ — ὁ σιωνισμὸς κι ἡ Ἀραβικὴ ἀντίδραση — νόμισαν πὼς τὸ χτύπημα ἦταν ἄρκετὸ γιὰ νὰ διαλυθεῖ τὸ κίνημα. Ὅμως ὁ Παλαιστινιακὸς λαὸς ποὺ ζεῖ στοὺς καταυλισμοὺς τοῦ Λιβάνου, διάψευσε τίς ψευδαισθήσεις τοῦ ἐχθροῦ καὶ γρήγορα συσπειρώθηκε γύρω ἀπ' τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ συσπείρωση προσπάθησε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ χτυπήσει ὁ ἰμπεριαλισμὸς. Καὶ σὲ πρώτη φάση ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ ἓνα σχέδιο πολιτικῶν δολοφονιῶν γιὰ νὰ δείξει στὸ λαὸ πὼς δῆθεν ἐκτελεῖ τὰ τελευταῖα κεφάλια τῆς Ἀντίστασης. Καὶ πάλι ὅμως τὰ σχέδια ἀπότυχαν καὶ πολὺ γρήγορα τὸ ἀντιδραστικὸ Λιβανικὸ καθεστῶς ἔδειξε τὸ πραγματικὸ του πρόσωπο.

Τὸ Μάιο τοῦ 73 ὁ ἰμπεριαλισμὸς μὲ κύριο ὄργανό του τὸν Λιβανικὸ στρατὸ ρίχτηκε στὴ μάχη μὲ ὅλες του τίς δυνάμεις γιὰ νὰ κτυπήσει στὴ γέννησή τους τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων. Καὶ ἀπέδειξε πὼς αὐτὸς ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀεροπορία του δὲν ὑπερασπίζονται τὰ σύνορα τοῦ Νότιου Λιβάνου ἀπὸ τίς καθημερινὲς ἐπιδρομὲς τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ὑπερασπίζονται κυρίως τὰ συμφέροντα τῆς ἀντιδραστικῆς ἀρχου-

σας τάξης. Όταν όμως και αυτή η προσπάθεια αντιμετώπισης των Παλαιστινέζικων και Λιβανέζικων μαζών απέτυχε, τότε μπήκε σ' εφαρμογή ένα πιο ολοκληρωμένο σχέδιο. Άρχισε, με την απλόχερη βοήθεια του ιμπεριαλισμού, η οικοδόμηση φασιστικών συμμοριών για να εκπληρώσουν τους στόχους της συνωμοσίας σε μια επόμενη αναμέτρηση. Αυτή ήταν η πρώτη προσπάθεια αντιμετώπισης της Παλαιστινέζικης επανάστασης στο Λίβανο που διακόπηκε όμως από τα γεγονότα του Οχτώβρη του 1973, για να συνεχισθῆ ἀργότερα με πολύ μεγαλύτερη ένταση.

Σύντροφοι και Συναγωνιστές,

Τὸν Ὀκτώβρη τοῦ '73 ξέσπασε μιὰ νέα φάση τοῦ Ἀραβοϊσραηλινοῦ πολέμου. Τὰ θετικά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀναμέτρησης ἦταν ἡ διάλυση τοῦ μύθου περὶ ὑπεροχῆς τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἡ μεγάλη δυνατότητα τοῦ Ἀραβὰ στρατιώτη. Ἀλλὰ τὰ πολιτικά ἀποτελέσματα τοῦ πολέμου δὲν ἦταν ἡ ἀξιοποίηση τῶν πλεονεκτημάτων καὶ ἡ κλιμάκωση τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Παλαιστίνης, ἀλλὰ ἡ προώθηση μιᾶς προδοτικῆς διευθέτησης στὴ περιοχή. Καὶ αὐτὸ ἦρθε σὰ φυσικὴ συνέχεια τῆς πολιτικῆς ποῦ ὀδήγησε στὸ πόλεμο τοῦ Ὀχτώβρη.

Ὁ Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς δὲν ἐκρίνε ὅτι τὸ Σιωνιστικὸ κράτος δὲν μπορεῖ νὰ ἐπικρατήσῃ ὀλοκληρωτικὰ πάνω στὰ Ἀραβικά κράτη καὶ οἱ Ἀραβικὲς ἀστικές τάξεις, ποῦ μπήκαν στὸν πόλεμο κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν μαζῶν τους, ἔχουν τὴν διάθεση νὰ συμβιβαστοῦν γιὰ νὰ τελιώνουν μετὰ τὸ ἐθνικὸ ζήτημα. Καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὲς τίς συνθήκες ἀποφάσισε νὰ μοιράσῃ τὴν ἐπιρροή του ἀνάμεσα στὸ Ἰσραήλ καὶ στὰ Ἀραβικά καθεστῶτα βάζοντας σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο τῆς ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗΣ — ΔΙΑΛΥΣΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ποῦ ἀποτελοῦσε στὴ σύγχρονη Ἀραβικὴ ἱστορία, μιὰ ἀφελή ἀγῶνα τῶν Ἀραβικῶν μαζῶν.

Αὐτὴ ἡ διευθέτηση ἔχει δύο στόχους. Τὸν ὀλοκληρωτικὸ ἔλεγχο τῆς περιοχῆς ἐκ μέρους τῆς Ἀραβικῆς Ἀντίδρασης καὶ ταυτόχρονα τὴν ὑπαρξὴ ἑνὸς δυνατοῦ Σιωνιστικοῦ κράτους ποῦ θὰ ἀποτελῆ ἐγγύηση γιὰ τὸ κτύπημα τοῦ Ἀραβικοῦ Ἐθνικο-ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος σὲ περίπτωση ἀποτυχίας τῆς Ἀραβικῆς Ἀντίδρασης.

Σύντροφοι καὶ Συναγωνιστές,

Εἶναι φανερὸ πὼς μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ Ὀχτώβρη ἄρχισε μιὰ νέα φάση. Ἡ φάση τῆς πολιτικῆς διευθέτησης. Γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ὅμως αὐτὴ πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ ξεπεραστῆ τὸ Παλαιστινιακὸ ἐμπόδιο, τὸ ἐνοπλο παλαιστινιακὸ κίνημα. Αὐτὸ ἀπέτελεσε καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς διάσπασης τοῦ κινήματος, σ' αὐτοὺς ποῦ τὴν ἀπορρίπτουν. Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ βάση τῆς δημιουργίας τοῦ Μετώπου Ἀπόρριψης τῶν συμβιβαστικῶν λύσεων ἀπὸ τίς 4 ὀργανώσεις (Λαϊκὸ Μέτωπο γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Παλαιστίνης — Ἀραβικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο — Λαϊκὸ Μέτωπο, Γενικὴ Διοίκηση — Μέτωπο Λαϊκοῦ Ἀγῶνα).

Ἡ δημιουργία αὐτοῦ τοῦ μετώπου συμπίπτει χρονικὰ μετὰ τὴ δωδεκάτῃ Ἐθνοσυνέλευση τῆς PLO (Ἰούνης). Σ' αὐτὴ δὲν ἐγίνε καθαρὴ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ ποῦ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν ἐπαναστατικὴ θέση καὶ τὴ συμβιβαστικὴ. Καὶ αὐτὸ ἔδωσε τὸ δικαίωμα στὴν ἐπίσημη ἡγεσία τῆς PLO νὰ πατήσῃ στὴ ρευστὴ ἀπόφαση τῆς Ἐθνοσυνέλευσης καὶ νὰ παρεκλίνει ἀπὸ τοὺς στόχους τῆς Ἐπανάστασης. Οἱ ὀργανώσεις ποῦ μετέχουν στὸ Μέτωπο Ἀπόρριψης ἀποχώρησαν ἀπ' τὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα τῆς PLO (ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ — κεντρικὸ συμβούλιο) γιατί ἀρνήθηκαν νὰ πάρουν τὴν εὐθύνη τῆς ἱστορικῆς παρέκλισης, παρέμειναν ὅμως στὴν Ἐθνοσυνέλευση (ἀνώτατο καθοδηγητικὸ ὄργανο τῆς PLO) ξεκινώντας παράλληλα ἕνα ἀγῶνα ἐναντίον τῆς διευθέτησης, μέσα στὶς μάζες καὶ μέσα στὴ PLO.

Τὰ μετέπειτα βήματα πρὸς τὴ διευθέτηση, ἔγιναν πιὸ συγκεκριμένα μετὰ τὰ γεγονότα στὸ Λίβανο, δικαιώνοντας τὶς ἀπόψεις τοῦ Μέτωπου Ἀπόρριψης.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Τὰ γεγονότα τοῦ Λιβάνου ξεκίνησαν μετὰ τὴν ἐπίθεση τῶν φασιστῶν ἐναντίον σὲ λεωφορεῖο πού ἐπέστρεφε στὸν ἀθάνατο καταυλισμὸ τοῦ Τέλ - αλ - Ζαατάρ, ἀπὸ ἓνα συλλαλητήριο τοῦ Μέτωπου Ἀπόρριψης. Τὸ Μέτωπο Ἀπόρριψης ὀργάνωσε τὸ συλλαλητήριο αὐτὸ γιὰ τὴν πρώτη ἐπέτειο τῆς πετυχημένης ἐπιχείρησης αὐτοκτονίας στὸ Κυριάντ — Σμόνα (Ἄλ — Χάσσα). Στὴ φασιστικὴ αὐτὴ ἐπίθεση 27 σκοτώθηκαν καὶ 13 τραυματίστηκαν μέσα στὸ λεωφορεῖο.

Μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ ἄρχισε ἡ συνωμοσία καὶ ἀκόμη συνεχίζεται. Καὶ οἱ στόχοι τῆς εἶναι:

- 1) Ἡ διάλυση τοῦ Παλαιστινιακοῦ ἐνοπλοῦ κινήματος καὶ ἐπομένως ἡ διευκόλυνση τοῦ δρόμου τῆς προδοσίας στοὺς λεγόμενους μετριοπαθεῖς.
- 2) Ἡ καταστολὴ τοῦ Λιβανέζικοῦ προοδευτικοῦ κινήματος, μιά πού οἱ ταξικὲς ἀντιθέσεις στὸ Λίβανο ὀξύνθηκαν ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ἄρχουσα τάξη.

Ἐξετάζοντας τοὺς στόχους τῆς συνωμοσίας βλέπουμε πὼς εἶναι ἀδύνατη ἡ συμβίωση ἀντιθέτων, μιά πού ἡ ταξικὴ πάλη ἔφθασε στὸ ἀνώτατο σημεῖο τῆς, τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. Μετὰ τὸ ξεκίνημα τοῦ ἐμφύλιου τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης ξεκαθάρισε πὼς ἀπὸ αὐτὴ τὴ σύγκρουση θὰ βγεῖ ἓνας νικητὴς καὶ ἓνας χαμένος. Ἔτσι μπῆκε στὴ μάχη ἀταλάντευτα μετὰ τὴ μεριά τοῦ προοδευτικοῦ Λιβανικοῦ κινήματος ἐνώνοντας μ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα του.

Αὐτὴ ἡ θέση ἦταν ἀ ν τ ῖ θ ε τ ῆ μετὰ κείνη τῆς ἡγεσίας τῆς PLO πού

ἔλεγε ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οὐδέτεροι στὴ μάχη καὶ μεσολαβητὲς ἀνάμεσα στὸ Λιβανικὸ καθεστῶς καὶ τὸ Λιβανέζικο προοδευτικὸ κίνημα. Εἶναι ἡ ἴδια ἡγεσία πού μετὰ ὀδηγὸ τὴν θέση τῆς αὐτῆ θὰ ὑπογράψει ἀργότερα τὴν ἀστεία σειρά τῶν 58 συμφωνιῶν καταπαύσεως τοῦ πυρός. Τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης κάλεσε τὶς δημοκρατικὲς δυνάμεις νὰ συνειδητοποιήσουν καὶ νὰ κινητοποιήσουν τὶς μάζες γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἴδιας τους τῆς ὑπόθεσης. Τόνισε ἀκόμη πὼς δὲ μπορούμε νὰ μαστε οὐδέτεροι ἀνάμεσα στοὺς καταπιεστές καὶ στοὺς καταπιεζόμενους ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πού ζητᾶνε τὸ κεφάλι μας καὶ σ' αὐτοὺς πού μᾶς ὑπερασπίζουν, θυσιάζονται καὶ παλεύουν γιὰ τὴν ὑπόθεσή μας. Μετὰ τὴν κλιμάκωση τῶν μαχῶν, οἱ μετριοπαθεῖς ἀναγκάστηκαν νὰ μποῦν στὴ μάχη. Τὰ ρεφορμιστικὰ κόμματα ἀναγκάστηκαν νὰ πάρουν τὰ ὄπλα κάτω ἀπὸ τὴ πίεση τῆς βάσης τους, καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἀνατρέψουν τὰ ἴδια τους τὰ προγράμματα.

Τὰ συνθήματα «ἐνοπλος ἀγῶνας» καὶ «ἀντιμετώπιση τῆς ἀντιδραστικῆς βίας μετὰ ἐπαναστατικὴ βία» ἦταν συνθήματα πού οἱ ἴδιες οἱ μάζες ἐπέβαλαν μέσα ἀπὸ τὴ σύγκρουσή τους μετὰ τὶς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις.

Ἔτσι ἡ Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση καὶ τὸ Πατριωτικὸ Λιβανέζικο κίνημα κατάφεραν νὰ ἐλέγχουν τὸ 82% τοῦ Λιβανικοῦ ἐδάφους. Καὶ ἐνῶ ἔπρεπε νὰ γίνεαι τὸ ἐπόμενο βῆμα νὰ οἰκοδομήσουν οἱ προοδευτικὲς δυνάμεις τὴ λαϊκὴ ἐξουσία στὶς λευτερωμένες περιοχές, ἐπεμβαίνει ἡ ἡγεσία τῆς Ἄλ — Φατάχ κλείνοντας τὸ δρόμο σὲ μιά τέτοια διαδικασία. Αὐτὸ εἶχε σὰν συνέπεια μιά ἐκδηλούμενην χασοπικὴ κατάσταση στὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ στὰ ἀπελευθερωμένα ἐδάφη πού εἶχε ἄμεσα ἀποτελέσματα ἀρνητικά, κατὰ τὴ Συριακὴ εἰσβολή.

Σύντροφοι Συναγωνιστές,

Τὸ Μέτωπο Ἀπόρριψης δὲν εἶχε

ποτέ ψευδαισθήσεις για τὸ ρόλο τῆς Συρίας καὶ τοῦ ὄργάνου τους Ἄλ — Σάϊκα μέσα στὴν Ἀντίσταση. Ἀπὸ καιρὸ προειδοποιῶσε γιὰ τὸ ρόλο, πού θὰ παίξει μέσα στὴ διαδικασία τῆς συνωμοτικῆς διευθέτησης. Ἡ ἡγεσία ὅμως τῆς P.L.O. δὲν ἔβλεπε τὸν κίνδυνο αὐτὸ γιὰ τὴν ἐνδιέφερε ἢ διευθέτηση καὶ ἔδινε ὅλο καὶ μεγαλύτερες παραχωρήσεις στὴ Συρία μὲ διαβουλεύσεις συναντήσεις καὶ συμφωνίες.

Ἡ Συρία ὅλο καὶ αὐξάνει τὴ δύναμη τῆς Ἄλ — Σάϊκα ὄχι γιὰ νὰ χτυπήσει τοὺς φασίστες, ἀλλὰ γιὰ νὰ δημιουργήσει προβλήματα καὶ ταραχές στὶς ἀπελευθερωμένες περιοχές. Γι' αὐτὸ ἢ προσπάθειά της συνοψίζεται στὴ θέση «οὔτε νικητὴς, οὔτε νικημένος» γιὰ νὰ ἔχει τὸ πάνω χέρι στὸ Λίβανο.

Ὅταν ὅμως ἡ ἰσορροπία δυνάμεων εἶχε μετατραπῆ καθαρά ὑπὲρ τῶν πατριωτικῶν δυνάμεων, ὅταν οἱ μέρες πού ζύγωνε ἢ ἦττα τῶν φασιστῶν ὅλο καὶ λιγότευαν, τότε ἡ Συρία μπῆκε στὴ μάχη γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὶς πατριωτικὲς δυνάμεις ἀπὸ τὴ σίγουρη νίκη τους.

Ὁ Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς διέταξε: Καταστολὴ τοῦ κινήματος στὸ Λίβανο μὲ ἀντίτιμο μιὰ συμφωνία στὸ Γκολάν μὲ τὸν Σιωνιστικὸ ἐχθρό. Ἔτσι τὰ συμφέροντα ταυτίστηκαν καὶ πάλι. Ἡ Συρία φοβήθηκε ἀπὸ ἓνα δημοκρατικὸ Λίβανο. Ἡ Συρία δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὸν ἄνεμο τῆς Ἐπανάστασης. Ὁ ἰμπεριαλισμὸς γνωρίζει πὼς μιὰ τέτοια πραγματικότητα μπορεῖ νὰ σημαίνει τὴν ἀρχὴ τῆς καταστροφῆς του σ' ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ. Ὁ Σιωνισμὸς γνωρίζει πὼς ἓνας Δημοκρατικὸς Λίβανος θ' ἀποτελοῦσε μιὰ ἀσφαλῆ καὶ σταθερὴ βάση γιὰ τὸ Παλαιστινιακὸ Ἐθνικὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα, γιὰ νὰ προχωρήσει μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς κατεχόμενης πατρίδας ἔχοντας ἐξασφαλίσει γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μετόπισθεν.

Ἡ Συρία εἶχε τὸ ἐξῆς σχέδιο κατὰ τὴν εἰσβολή: Τὰ στρατεύματά της νὰ προχωρήσουν ἀπὸ δύο κατευθύνσεις πρὸς τὴ Βηρυτό, ἐνῶ ἡ Ἄλ — Σάϊκα θὰ ἀπασχολοῦσε τὸ κίνημα γιὰ νὰ ἀφήνει ἐλεύθερο πεδίο στοὺς εἰσβολεῖς. Ἡ εἰσβολὴ συνδυάστηκε ἀκόμα μὲ τὴν κλιμάκωση τῶν φασιστικῶν ἐπιθέσεων. Ἀπὸ τὶς πρῶτες συμπλοκὲς μὲ τὴν Ἄλ — Σάϊκα τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης Ζήτησε ἀπὸ τὶς προοδευτικὲς δυνάμεις καὶ τὶς λαϊκὲς μάζες νὰ διαλύσουν αὐτὴ τὴ Συριακὴ συμμορία. Καὶ πραγματικὰ μέσα σὲ λίγες ὥρες, οἱ μάζες, ἡ κινητήρια δύναμη τῆς ἱστορίας διέλυσαν ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ αὐτοὺς. Τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης Ζήτησε ἀκόμη ἀπ' τὴν ἡγεσία τῆς P.L.O. νὰ διαγράψει τὴν Ἄλ — Σάϊκα ἀπὸ τὴν P.L.O. πράγμα πού ποτέ δὲν ἐγίνε, ἀντίθετα αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων της στὴ τελευταία Ἐθνοσυνέλευση.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἀντιλήφθηκε τὸ παιγνίδι τῆς Συριακῆς εἰσβολῆς. καὶ ἦταν διατεθειμένος νὰ δώσει τὰ πάντα γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τοῦ ντουφεκιοῦ του καὶ τῆς Λευτεριᾶς του. Εἶναι αὐτὸς πού ἀντιστάθηκε στὴ Συριακὴ εἰσβολὴ τὴ στιγμή πού δὲν ὑπῆρχε καμμιά πολιτικὴ ἀπόφαση γιὰ κάτι τέτοιο. Εἶναι αὐτὸς πού σήκωσε τὸ ἀνάστημά του στὴ Σιδῶνα καὶ στὸ Σοφάρ, τὴ στιγμή πού ἡ ἡγεσία του ἔκανε συνομιλίες γιὰ καινούργια συνθήκη. Αὐτὸς ὁ λαὸς μὲ αὐτὲς τὶς εὐθύνες ἀπέδειξε πὼς ὁ πρῶτος ὑπεύθυνος γιὰ τὴν τραγωδία τοῦ Τέλ - Ἄλ - Ζάταρ εἶναι ἡ Συρία καὶ τὰ ἀφεντικά της. Τέλ - Ἄλ - Ζάταρ! Θὰ ξημερώσει μιὰ μέρα πού θὰ φανεῖ τὸ μέγεθος τῆς τραγωδίας αὐτῆς καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἥρωες ὑπερασπιστὲς του εἶναι νεκροί. Μὲ λίγα λόγια ὁ ἐχθρὸς χρησιμοποίησε καὶ ἔδω τὴν ἴδια ταχτικὴ ὅπως στὴν Ἰορδανία, μὲ σκοπὸ νὰ φτάσει τὸ κίνημα ξανά σὲ νέα πολιτικὴ σφαγή. Μήπως ὅμως παντοῦ ὁ ἰμπεριαλισμὸς δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια τα-

χτική; Μήπως οί προοδευτικές δυνάμεις στὸν κόσμον δὲν ὀφελοῦνται ἀπὸ αὐτὲς τίς ἐμπειρίες καὶ πάντα τίς ἀκριβοπληρώνουν μὲ αἷμα;

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Τὸ σήριαλ τῶν ὑποχωρήσεων δὲ σταμάτησε, οἱ 56 συμφωνίες φαίνονται δὲν ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ πάρει μαθήματα ἢ ἐπίσημη ἡγεσία. Ἔτσι πῆγε στὸ Ριάντ καὶ ὑπόγραψε μιὰ καινούργια συμφωνία. Τὶ ὅμως ἦταν ἡ συμφωνία τοῦ Ριάντ καὶ τί ἀποφασιστικὸ ρόλο ἔπαιξε στὴν ἐξέλιξη τοῦ Λιβανικοῦ ἐμφύλιου;

Πρῶτα — πρῶτα πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὰ μέρη τῆς συνδιάσκεψης, αὐτὰ εἶναι: ἡ Συρία, ἡ P.L.O. ἡ Σαουδικὴ Ἀραβία, ἡ Αἴγυπτος, ὁ Σαρκίς καὶ τὸ Κουβέιτ. Εἶναι ὅμως δυνατόν καταπιστῆς νὰ εἶναι οἱ ἀπελευθερωτές; ἀναμφισβήτητα ὄχι. Ἔδειξαν ἐξάλλου φανερά τίς διαθέσεις τους ὅταν στὴ συμφωνία τους θεώρησαν τὴ μάχη τοῦ Λιβάνου σὰν Λιβανο - Παλαιστινιακὴ διένεξη καὶ ὄχι σὰν Λιβανικὴ ταξικὴ σύγκρουση ποὺ πραγματικὰ ἦταν: Ἡ προδοτικὴ συνδιάσκεψη νομιμοποίησε ἀκόμη τίς Συριακὲς δυνάμεις κατοχῆς γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ἀποστολή τους μὲ τίς εὐλογίες τῆς «Ἀραβικῆς Ἀλληλεγγύης».

Ἡ συνδιάσκεψη μήπως ξέχασε νὰ ἀναφερθεῖ στὸ θανάσιμο γιὰ τὸ πατριωτικὸ κίνημα κίνδυνον ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴ συνεργασία τῶν φασιστῶν τοῦ Λιβάνου μὲ τοὺς σιωνιστὲς; Εἶναι πλέον γεγονός! Ἡ συμφωνία τοῦ Ριάντ ξεσκεπάστηκε πλέον στὰ μάτια τῶν ἀγωνιστῶν. Φάνηκαν οἱ στόχοι καὶ οἱ σκοποὶ τῆς, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλοι παρὰ νὰ πετύχουν τὸν ἀφοπλισμὸ τῆς Παλαιστινιακῆς Ἀντίστασης καὶ τοῦ Λιβανικοῦ κινήματος γιὰ νὰ τὰ ἐλέγξουν.

Τὸ Μέτωπον τῆς Ἀπόρριψης διακήρυξε πῶς δὲν πρόκειται νὰ παραδώσει στοὺς Σύρους οὔτε μί α σ φ α ἶ ρ α. Θὰ ὑπερασπισοῦμε τὰ ὄπλα μας καὶ

τὸ λαὸν μας μέχρι τὴν τελευταία μας ἀναπνοή. Θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐπανάσταση γιὰ τὴν ἐξέρουμὲ πῶς καμιά ἐπανάσταση δὲ γίνεται μὲ τρακατροῦκες ὀπως θὰ τὴν ἤθελε ὁ Σαρκίς. Ἄν πραγματικὰ θέλουν τὰ ὄπλα μας θὰ τὰ πάρουν ἀπὸ τὰ πτώματά μας. Τὸ Μέτωπον τῆς Ἀπόρριψης κατάγγειλε τὴ λογοκρισία στὸν Τύπον καὶ τὴν ἀφαίρεση τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν ἀπὸ τοὺς Σύρους, καὶ ἀντιστέκεται μὲ κάθε μέσον καὶ κάθε τρόπο στὴν προσπάθεια τρομοκράτησης τοῦ λαοῦ. Μὲ δυὸ λόγια ἡ συμφωνία τοῦ Ριάντ ἦρθε γιὰ νὰ ξεπεράσει τὸ Παλαιστινιακὸ ἐμπόδιον ἀπὸ τὸ δρόμον τῆς διευθέτησης.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Αὐτὲς τίς μέρες γίνεται ἡ Παλαιστινιακὴ Ἐθνοσυνέλευση γιὰ νὰ συζητήσει τὸ θέμα τῆς συνδιάσκεψης τῆς Γενεύης καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς ἐπανάστασης. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ρωτήσουμε: Γιατί ἔχει νὰ συγκληθεῖ ἐδῶ καὶ 3 χρόνια, ἀντίθετα μὲ τὸ καταστατικὸ τῆς ποὺ ὀρίζει κάθε χρόνο; Γιατί πλατύνθηκε μὲ ἀνθρώπους ἀνδρείκελα τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας καὶ τοῦ Κουβέιτ ποὺ μόνον μὲ τὴν ἐπανάσταση δὲν ἔχουν σχέση;

Γιατί δὲν αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀπόρριψης καὶ αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς προδοτικῆς Ἀλ — Σαΐκα;

Ἔβρουμε πολὺ καλὰ μάλιστα ὅλα τὰ παραπάνω, γιατί! Ἔβρουμε ποιὸς εἶναι ὁ ρυθμιστὴς ὅλης αὐτῆς τῆς διαδικασίας φτάνει νὰ ἀναφέρουμε μόνον πῶς ὁ πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνέλευσης ποὺ γίνεται στὸ Κάιρο εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος ὑμνητὴς τῆς Συριακῆς εἰσβολῆς.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Τὸ Μέτωπον τῆς Ἀπόρριψης ὑπο-

στήριξε στην Έθνοσυνέλευση τη μεγάλη σημασία που έχει ένα πολιτικό πρόγραμμα για τη δημιουργία μιας στέρεης και επαναστατικής Έθνικης Ενότητας. Τόνισε πως αν δεν παρθεί πολιτική απόφαση για τη συνέχιση του ένοπλου αγώνα τότε δεν υπάρχει λόγος να παραμείνουμε στην P.L.O. γιατί οι δρόμοι μας χωρίζουν. Επίσης τοποθετήθηκε στο ζήτημα της ένοπλωσης των στρατιωτικών δυνάμεων της επανάστασης και καθόρισε πως αναγκαία προϋπόθεση για την επίτευξή της είναι: η ύπαρξη ενός σχεδίου που θα κλιμακώσει τον αγώνα ενάντια στον έχθρο και θα τον φτάσει στο επίπεδο ενός λαϊκού Απελευθερωτικού πολέμου. Τέλος το Μέτωπο Απόρριψης πρότεινε στην Έθνοσυνέλευση ένα πολιτικό πρόγραμμα που αποτελείωσε συγχρόνως και τη βάση για την Έθνικη ενότητα. Τα βασικά σημεία αυτού του προγράμματος ήταν:

- 1) Η συνέχιση του ένοπλου αγώνα ενάντια στον σιωνιστικό έχθρο και η κλιμακωσή του μέχρι την τελική νίκη.
- 2) Η Απόρριψη των συμβιβαστικών λύσεων και η συνέχιση της Επανάστασης μέχρι την Απελευθέρωση ολόκληρης της Παλαιστινιακής γης μέσω του Λαϊκού — Απελευθερωτικού πολέμου. Ένα πόλεμο των καταπιεζόμενων λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τα όργανά του, ένα πόλεμο που να στηρίζεται στις δυνάμεις και στη θέληση του λαού μας για μια ανθρωπινή κοινωνία.
- 3) Η αναπόφευκτη σύγκρουση του ένοπλου κινήματος με τα αντιδραστικά Αραβικά καθεστώτα.
- 4) Η αγωνιστική συνύδρευση με το Αραβικό Έθνικο - Απελευθερωτικό κίνημα θα κάνει ικανή την Παλαιστινιακή Αντίσταση να αντιμετωπίσει τις συνωμοσίες και τα προδοτικά σχέδια. Η κινητοποίηση των Αραβικών μαζών

θα αποτελέσει μια απεριόριστη δύναμη για το σταμάτημα των συνωμοσιών των αντιδραστικών Αραβικών καθεστώτων. Η Έθνοσυνέλευση που αυτή τη στιγμή συνεδριάζει στην Αίγυπτο πρέπει να διδαχθεί από την εξέγερση όργης του Αιγυπτιακού λαού. Πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι το σύνθημα που φωνάχτηκε στο Κάιρο και σε άλλες πόλεις στην εξέγερση του Γενάρη του '77: «Το αίμα των αδερφών μας στη γραμμή Μπαρλέϊφ χύθηκε για την Απελευθέρωση και όχι για την Γενεύη», μας δείχνει πως δεν είναι μόνος του ο Παλαιστινιακός λαός στον αγώνα του ενάντια στην προδοτική διευθέτηση.

- 5) Να καθορισθούν οι σχέσεις μας με τα Αραβικά καθεστώτα με βάση τις θέσεις τους για το Απελευθερωτικό ζήτημα και την συνέχιση του ένοπλου αγώνα.
- 6) Η σύσφιξη των σχέσεών μας με τις σοσιαλιστικές δυνάμεις και τα διεθνή Έθνικοαπελευθερωτικά κινήματα.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Η ενίσχυση της εξέγερσης του λαού μας στα κατεχόμενα εδάφη, ο αγώνας για την διατήρηση της ένοπλης Αντίστασης στο Λίβανο, ο Ένιαϊος Αγώνας με τον Ιορδανικό λαό για την συντριβή του αντιδραστικού Ιορδανικού καθεστώτος, η ενίσχυση των πατριωτικών δυνάμεων στη Συρία για την ματαίωση των προδοτικών σχεδίων του Σύρου εισβολέα, η καταπολέμηση όλων των προδοτικών — συμβιβαστικών τάσεων αποτελούν τα κυριότερα καθήκοντα της επανάστασης μας στη σημερινή φάση. Είναι δε συγχρόνως και οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να συνεχίσουμε αποφασιστικά τον αγώνα στο δρόμο των 100.000 μαρτύρων μας, μέχρι την εκπλήρωση της Έθνικης και ταξικης Απελευθέρωσης.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Ἡ διευθέτηση πού προωθείται γιὰ τὸ Παλαιστινιακὸ Ζήτημα βρίσκεται σὲ ἄμεση σχέση μὲ τὴ διευθέτηση πού προωθείται στὸ Κυπριακὸ. Ἡ Τούρκικη εἰσβολὴ συνέβη μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ Ὀχτώβρη καὶ ἦρθε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ σχέδια τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς περιοχῆς. Μετὰ τὸ δυνάμωμα τοῦ Ἀράβικου Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος καὶ τὶς ἐπιτυχίες του (στὸ πόλεμο τοῦ Ὀχτώβρη) ἐγίνε φανερὸ σὲ ὅλους ὅτι τὸ σιωνιστικὸ κράτος, αὐτὸ τὸ ὄργανο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἄρχισε νὰ κλονίζεται ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Ὅλα τὰ γεγονότα στὴν Κύπρο καὶ οἱ ἐξελίξεις τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος βρίσκονται σὲ ἄμεση σχέση μὲ τὴ προσπάθεια τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ γερὴ βάση πού νὰ μπορεῖ νὰ βοηθάει ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὸ σιωνιστικὸ κράτος καὶ νὰ ἐλέγχει ἀσφυκτικὰ τὴν τόσο στρατηγικῆς σημασίας περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Τὸ Κυπριακὸ σήμερα βρίσκεται σὲ μιὰ πολὺ κρίσιμη φάση. Ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς προσπαθεῖ νὰ πετύχει μιὰ προδοτικὴ διευθέτηση σὲ βάρος τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, σὲ βάρος τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ νησιοῦ. Εἶναι πολὺ ἀπλὸ νὰ σκεφτοῦμε καὶ νὰ συνειδητοποιήσουμε πὼς δὲν εἶναι ὁ ἰμπεριαλισμὸς καὶ ἡ Γενεύη πού θὰ λύσουν τὸ πρόβλημα ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ λαὸς στηριζόμενος στὶς δικές του δυνάμεις καὶ στὸν ἀγώνα του, πού θὰ δείξει ἔμπραχτὰ στὸν ἰμπεριαλισμὸ πὼς δὲ μπορεῖ νὰ παίξει μὲ τὶς τύχες τῶν λαῶν. Ὁ δρόμος γιὰ μιὰ λεύτερη, ἐνιαία, ἀνεξάρτητη Κύπρο εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν δρόμο τὸν δικὸν μας γιὰ μιὰ λεύτερη Παλαιστίνη, ἀφοῦ εἶναι ἓνας ὁ ἐχθρὸς μας.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Ξέρουμε πὼς ὁ δρόμος πού διαλέ-

ξαμε εἶναι δύσκολος καὶ μακρὺς, ἀλλὰ εἶναι ὁ μόνος δρόμος πού ἐκφράζει τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐλπίδες τοῦ λαοῦ μας. Εἶναι ὁ δρόμος πού διάλεξαν οἱ λαοὶ τῆς Ἰνδοκίνας, τῆς Ἀγκόλας καὶ τῆς Μοζαμβίκης γιὰ τὴ λευτεριά τους ἐναντὶα στὸν ἰμπεριαλισμὸ, στὴν καταπίεση καὶ τὴν ἐκμετάλλευση. Εἶναι ὁ δρόμος στὸν ὁποῖο προχωροῦν οἱ ἀγωνιζόμενοι λαοὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Πιστεύουμε πὼς τὸ Ἑλληνικὸ προοδευτικὸ κίνημα καὶ τὸ παγκόσμιο στρατόπεδο τῆς ἐπανάστασης θὰ βρίσκονται δίπλα μας στὴ συνέχιση τοῦ ἀγώνα τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ, γιὰ τὴ δική μας νίκη θὰ εἶναι καὶ νίκη ὅλων τῶν ἀγωνιζόμενων λαῶν.

— ΖΗΤΩ Ο ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟΣ
ΛΑΪΚΟ-ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ
ΑΓΩΝΑΣ Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟ-
ΜΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΛΕΥΤΕΡΗ ΚΑΙ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ.

— ΖΗΤΩ Η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗ-
ΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ
ΛΑΩΝ.

— ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΡΑΤΙΔΙΟ — ΟΧΙ
ΣΤΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΓΕ-
ΝΕΥΗΣ — ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΥΜΒΙ-
ΒΑΣΜΟ.

— ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΕΝΟΠΛΟ ΑΓΩΝΑ
— ΝΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ.

— ΖΗΤΩ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ
ΛΑΩΝ.

Ὅπαδοὶ τοῦ

ΜΕΤΩΠΟΥ ΑΠΟΡΡΙΨΗΣ

Θεσσαλονίκη 16.3.77.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ

Συνεχίζουμε την δημοσίευση απόψεων πάνω στο πρόβλημα της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ, με το δεύτερο μέρος των απόψεων του έγγραφου, που μᾶς στάληκε και ὑπογράφεται... «Ένας Κομμουνιστής».

Β' ΜΕΡΟΣ

Άμέσως μετά την κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ πέρασμα στὸν Σοσιαλισμὸ τὸ πρόβλημα συγκεντρώνεται ἀποφασιστικὰ στὶς ἀντιθέσεις πού γεννιοῦνται μὲ μιὰ καινούργια μορφή. Εἶναι ἡ σωστὴ ἀντιμετώπιση αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων, πού θὰ ἀποφασίσει καὶ τὴν σωστὴ πορεία. Δηλαδή τὴν πορεία πρὸς τὸν Σοσιαλισμὸ ἢ ὄχι. Εἶναι ἡ λανθασμένη ἀντιμετώπιση αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων, πού παίζει καθοριστικὸ ρόλο στὸν ἐκφυλισμὸ, πρῶτα τῆς οἰκονομικῆς βάσης στὸ κάθε στάδιο τοῦ σοσιαλιστικοῦ προτσῆς καὶ ὕστερα τοῦ ἐποικοδομήματος καὶ στὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ.

Πρέπει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ ξεχωρίσουμε πὼς οἱ ἀντιθέσεις πού ὑπάρχουν σὲ μιὰ χώρα πού πῆρε τὴν ἐξουσία ἢ ἐργατικὴ τάξη καὶ ἐφάρμοσε τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, χωρίζονται σὲ δυὸ κατηγορίες.

Ἡ πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει τίς ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὸ παλιὸ

καὶ στὸ καινούργιο. Ὁ Μαρξισμὸς - Λενινισμὸς καὶ ἡ πείρα ἀπὸ τὴν ἱστορία μᾶς διδάσκουν, πὼς καὶ μετὰ τὸ πέρασμα στὸ Σοσιαλιστικὸ προτσῆς ἀνάπτυξης συνεχίζεται μὲ ὀξύτητα ἢ ταξικὴ πάλη. Ἡ πάλη ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ στὰ ἀπομεινάρια τῆς κεφαλαιοκρατίας ἀπὸ τὴν ἄλλη. Σκληρότερη ἀκόμα εἶναι ἡ πάλη ἀνάμεσα στὸ καινούργιο καὶ τὸ παλιὸ ἐποικοδόμημα, τὸ ἐποικοδόμημα, πού ἀφήνει πίσω του ὁ καπιταλισμὸς. Ὁ καπιταλισμὸς χρησιμοποιώντας σὲ ὅλους τοὺς τομείς τὰ ἰσχυρὰ μέσα πού διαθέτει (οἰκογένεια, παιδεία, βιβλίο, ραδιόφωνο, ἐφημερίδες, τηλεόραση, κινηματογράφο καὶ τόσα ἄλλα) σ' ὅλη τὴν πορεία τῆς ἀνάπτυξής του μπολιάζει ἀκατάπαυστα τὸν λαὸ μὲ τὸν ἰδεαλισμὸ. Ἔτσι πλάθῃ ἓνα ἐποικοδόμημα πού τρέφει καὶ μεγαλώνει συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ μέσα του τὸν ἰδεαλισμὸ. Βέβαια οἱ καπιταλιστικὲς σχέσεις παραγωγῆς (ἀτομικὴ ἰδιοκτησία, συναγωνισμὸς, ἐλεύθερη ἐπιχείρηση κλπ.) ἀποτελοῦν τὴν πιὸ στέρεη καὶ ἀσφαλισμένη βάση πάντων στὴν ὁποία ὁ καπιταλισμὸς χτίζει

αυτό τὸ ἐποικοδόμημα.

Ἔτσι παίρνοντας τὴν ἐξουσία ἡ ἐργατικὴ τάξη ἔχει νὰ παλαίψει σκληρὰ μὲ αὐτὸ τὸ ἐποικοδόμημα, ποὺ σέρνεται στὰ πόδια τῆς σὲ κάθε τῆς βῆμα καὶ σ' ὄλους τοὺς τομείς μὲ τὴν μορφή: τῶν παλιῶν ἀντιλήψεων, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τῆς καπιταλιστικῆς ἱστορίας, τῆς θρησκείας, τῶν παραδόσεων κλπ. Τὸ χειρότερο ὅμως εἶναι πῶς τόσο ἡ ἐργατικὴ τάξη, ὅσο καὶ οἱ πρωτοπόροι ἀκόμα κομμουνιστὲς φέρνουν μέσα τους καὶ οἱ ἴδιοι τὰ κατάλοιπα αὐτὰ καὶ εἶναι ἀνάγκη καὶ οἱ ἴδιοι νὰ τὰ ἀποβάλλουν καθημερινά. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ ἐξαγνιστεῖ ἀπὸ τὰ κατάλοιπα αὐτὰ καὶ θὰ τὰ ἀποβάλλει στὸ σύνολό τους, ἡ ἐποχὴ τοῦ καινούργιου ἀνθρώπου, τοῦ Κομμουνιστῆ βρίσκεται ἀκόμα πολὺ μακριά, στὴν ἀταξικὴ κομμουνιστικὴ κοινωνία.

Αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις ἀνήκουν στὴν μιὰ κατηγορία. Εἶναι γνωστὲς καὶ παλεύει μαζί τους ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ κόμμα τῆς συνεχίζοντας τὴν ἐπανάσταση καὶ μετὰ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλιστικὸ προτσές.

Ὅμως ὑπάρχει καὶ μιὰ δευτέρη κατηγορία ἀντιθέσεων. Εἶναι αὐτὲς ποὺ γεννιοῦνται μέσα στὸ Σοσιαλιστικὸ προτσές. Εἶναι οἱ ἀντιθέσεις οἱ καινούργιες. Στὴν θεωρία γνωρίζουμε τὴν ὕπαρξη αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων. Ἡ διαλεχτικὴ μᾶς διδάσκει, πῶς κάθε ἐργασιακὴ ἀνάπτυξη, εἴτε στὴν φύση εἴτε στὴν κοινωνία, ἔχει σὰν αἰτία τὴν σύγκρουση τῶν ἀντιθέτων ποὺ ὑπάρχουν σ' ἓνα σύνολο. Μετὰ τὴν σύγκρουση τῶν ἀντιθέτων καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ καινούργιου γεννιοῦνται καινούργιες ἀντιθέσεις, καὶ σ' αὐτὲς εἶναι ποὺ ὀφείλεται ἡ παρα — πέρα ἐξέλιξη. Ἡ ἐξέλιξη συνεχίζεται καὶ μαζί τῆς γεννιοῦνται ἀδιάκοπα καὶ καινούργιες ἀντιθέσεις. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ ἀλάθητη ἐπιστῆμη τῆς διαλεχτικῆς.

Εἶναι λοιπὸν ἀντιδιαλεχτικὸ νὰ πιστέψουμε πῶς στὸν Σοσιαλισμὸ ἀκόμα καὶ στὸν Κομμουνισμὸ δὲν

γεννιοῦνται καινούργιες ἀντιθέσεις (ἄσχετα ἂν εἶναι στὸ α' ἢ β' βαθμὸ ἀνταγωνιστικές). Εἶναι αὐτὲς τὲς καινούργιες ἀντιθέσεις ποὺ πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε καὶ νὰ τὲς ἀντιμετωπίσουμε μὲ τὸν σωστὸ τρόπο.

Βέβαια θάταν σφάλμα ἂν παίρναμε τὴν θέση, πῶς οἱ καινούργιες αὐτὲς ἀντιθέσεις ὀδηγοῦν στὴν παλινόρθωση. Ὁχι. Εἶναι αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ἀντιθέσεις ποὺ θὰ ὀδηγήσουν τὴν ἱστορικὴ πορεία τῶν λαῶν, στὴν πάρα — πέρα ἐξέλιξή τῆς, στὸν καινούργιο κοινωνικὸ σύστημα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅμως ἐὰν ἀναπτύσσονται σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ παλιοῦ καὶ τοῦ καινούργιου κυριαρχεῖ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ παίζουν μὲ τὴν σειρά τους κ' αὐτὲς τὸν ρόλο τους κ' ἂν δὲν ἔχουν ἐντοπισθεῖ καὶ δὲν ἀντιμετωπίζονται σωστὰ καὶ ἀποτελεσματικά, τότε ἀσφαλῶς οἱ καινούργιες αὐτὲς ἀντιθέσεις ἀναπτύσσονται πρὸς ὄφελος τοῦ παλιοῦ.

Πρωταρχικὸς καὶ βασικὸς στόχος ὅμως τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ κόμματός τῆς, ἀμέσως μετὰ τὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμὸ, εἶναι νὰ τσακίσουν τὸν καπιταλισμὸ σὲ κάθε ἐπίπεδο καὶ σὲ κάθε σημεῖο. Σ' αὐτὸ τὸ στάδιο οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὸ παλιὸ καὶ τὸ καινούργιο παίρνουν μιὰ καινούργια μορφή.

Πρὶν νὰ μποῦμε στὴν προσπάθεια νὰ ἐντοπίσουμε αὐτὲς τὲς ἀντιθέσεις εἶναι ἀπαραίτητο νὰ καθορίσουμε τὰ καθήκοντα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὲς ἀναγκαῖες προϋποθέσεις γιὰ μιὰ ἀσφαλισμένη καὶ σίγουρη σοσιαλιστικὴ πορεία μετὰ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλιστικὸ προτσές ἀνάπτυξης.

Μπροστὰ ἀπὸ τὴν πιὸ πάνω πραγματικότητα τὸ μεγαλύτερο χρέος, ὁ στόχος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς τῆς πρωτοπορίας, τοῦ κόμματός τῆς, εἶναι νὰ ἐπιδράσουν, ὅσο τὸ δυνατόν, σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ στὴν ἀλλαγὴ τῆς οικονομικῆς βά-

σης καί στήν μεταμόρφωσή της σοσιαλιστικά. Ἀκόμα νά παλέψουν γιά τήν διαμόρφωση τοῦ ἐποικοδομήματος ἀπό καπιταλιστικό σέ σοσιαλιστικό. Αὐτή ἡ προσπάθεια εἶναι μακρόχρονη καί προϋποθέτει τήν διαρκή ἐπανάσταση.

Βασικές προϋποθέσεις γιά τήν ἐπιτυχία τῶν στόχων αὐτῶν εἶναι:

Α' Γιά τήν μεταμόρφωση τῆς οἰκονομικῆς βάσης ἀπό καπιταλιστική σέ Σοσιαλιστική.

1. Νά περάσει πραγματικά ἡ ἐξουσία στά χέρια τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ ἐργατική τάξη, νά ἔχει πραγματικά τήν ἡγεσία τοῦ κόμματος, ἔτσι πού τὸ κόμμα ἐνεργώντας μέ βάση τὰ συμφέροντα τῶν μαζῶν καί διδασκόμενο ἀπό τίς μάζες σ' ὅλα τὰ επίπεδα νά χαράσσει σωστά τήν προλεταριακή γραμμή. Χωρίς τήν προϋπόθεση αὐτή δέν ὑπάρχει καμιὰ ἐγύηση γιά τήν πάρα πέρα πορεία.

2. Μέ τῆ σωστή προλεταριακή γραμμή, πού θά χαράσσεται ἀπό τήν ἴδια τήν ἐργατική τάξη (μέσα στό Κόμμα) νά περάσουν οὐσιαστικά τὰ μέσα παραγωγῆς στά χέρια τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἔτσι ἡ ἐργατική τάξη νά ἔχει στά χέρια τῆς τὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς καί τῆς κατανομῆς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

3. Οἱ δυὸ πιὸ πάνω προϋποθέσεις νά στηριχτοῦν πάνω στήν σωστή καί ἀτσαλένια ἐφαρμογή τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Μέ βάση αὐτές τίς προϋποθέσεις:

α) Νά κρατικοποιηθοῦν ὅλα τὰ μέσα παραγωγῆς (βιομηχανίες, τράπεζες, ἀσφαλιστικό κεφάλαιο, ἐμπόριο, τσιφλίκια κλπ.

β) Νά ὀργανωθοῦν κολλεκτίβες καί συνεταιρισμοί.

γ) Μέρα μέ τήν μέρα νά περιορίζονται οἱ ἐμπορευματικές σχέσεις, ὁ νό-

μος τῆς ἀξίας καί ἡ ἀτομική ἰδιοκτησία, πού μένουν σάν ἀναγκαῖα κακὰ μετὰ τὸ πέρασμα στό σοσιαλιστικό προτσές ἀνάπτυξης, καί γενικώτερα νά μετατρέπονται οἱ καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγῆς σέ σοσιαλιστικές.

δ) Ἡ διαφορά ἀνάμεσα στήν ἀπλή καί στήν σύνθετη ἐργασία (ἢ ἡ διαφορά ἀνάμεσα στοὺς χειρόναχτες καί τοὺς εἰδικευμένους τεχνοκράτες κλπ) νά χάσει κάθε ρόλο στήν χάραξη τῆς γραμμῆς, στὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς, στήν διάκριση ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους (σπουδαῖοι καί ἀσήμαντοι, ἐπίσημοι καί ἀπλοὶ κλπ) καί στό μεροκάματο.

ε) Ὅσο προχωρεῖ τὸ σοσιαλιστικό προτσές νά ἐξαφανίζεται ἡ γραφειοκρατία.

στ) Νά ἐξισώνονται τὰ μεροκάματα (τῶν εἰδικευμένων καί ἀνειδίκευτων).

Β' Γιά τήν διαμόρφωση τοῦ ἐποικοδομήματος ἀπό καπιταλιστικό σέ σοσιαλιστικό.

1) Σέ ὅλα τὰ επίπεδα καί σ' ὅλους τοὺς τομεῖς νά κηρυχτεῖ ἡ ἀδιάκοπη πολιτιστική ἐπανάσταση. Τὸ κόμμα νά βοηθᾷ τήν ἐργατική τάξη καί τίς μάζες στό νά συμμετέχουν ζωντανὰ στήν πολιτιστική ἐπανάσταση.

Ἔτσι τόσο ἡ ἐργατική τάξη ὅσο καί ὁ λαὸς νά διαμορφώνονται συνεχῶς καί νά ὀριμάζουν πολιτικά, ἰδεολογικά καί μορφωτικά.

2) Τὸ Κόμμα (κράτος) ὀφείλει νά ὀργανώνει παντοῦ στό (ἐργοστάσιο, στό χωράφι, στήν συνοικία, στό χωριό, στό σχολεῖο κλπ.) τήν σωστή πολιτικοἰδεολογική διαπαιδαγώγηση τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τοῦ λαοῦ, θέτοντας στήν ὑπηρεσία αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ὅλα τὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας, καί γενικώτερα ὅλα τὰ μέσα. (Σχολεῖο, βιβλίο, κινηματογράφο κλπ).

3) Ἡ ὠρίμανση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ νὰ μὴν εἶναι μόνο ἀποτέλεσμα τῆς θεωρητικῆς ἐκπαίδευσης, μὰ καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ζωντανῆς συμμετοχῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν μαζῶν στὴν ταξικὴ πάλη.

4) Νὰ ἀπομονώνονται καὶ νὰ ἐξουδετερώνονται ἀποτελεσματικὰ καὶ μὲ τίς σωστὲς μεθόδους ὅλες οἱ ἀντεπαναστατικὲς τάσεις καὶ παρεκλήσεις.

Φυσικὰ δὲν ἔχουμε σήμερα κανένα Μαρξιστικὸ βιβλίον, ποῦ νὰ μᾶς διδάσκει, πῶς ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν στὴν πραχτικὴ τους πλευρά. Ὅπωςδήποτε δὲν μπορούσαμε νὰ ἔχουμε καμιὰ τέτοια ἀπαίτηση ἀπὸ κανένα. Ἀντίθετα τὴν πραχτικὴ ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν πιὸ πάνω μᾶς τὴν διδάσκει ἡ ἴδια ἡ πραχτικὴ μέσα ἀπὸ τὴν πορεία τῶν ἐπιτυχιῶν καὶ τῶν ἀποτυχιῶν, μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῶν σωστῶν καὶ τῶν λαθῶν, μέσα ἀπὸ τὴν προσπάθεια τῆς ἐργατικῆς τάξης σὲ διάφορες χῶρες ποῦ κατὰλαβε τὴν ἐξουσία γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

Πλούσια καὶ ἀνεχτίμητα εἶναι ἡ πείρα καὶ τὰ παραδείγματα, πετυχημένης ἀνοικοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ ποῦ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἀλβανίας.

Ἀκόμα πλούσια καὶ ἀνεχτίμητα, σ' ἂν παραδείγματα καὶ λάθη ἀποφυγῆς εἶναι κ' αὐτὰ ποῦ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση καὶ τίς ἄλλες ἀνατολικὲς χῶρες τοῦ συμφώνου τῆς Βαρσοβίας.

ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Καὶ οἱ δυὸ πιὸ πάνω κατηγορίαι ἀντιθέσεων ἀποτελοῦν γεννήτρα ἐνα σωρὸ προβλημάτων καὶ ἐμποδίων γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ σοσιαλι-

σμοῦ. Ἡ λανθασμένη ἀντιμετώπισή τους καὶ ἀκόμα λανθασμένη ἀντιμετώπισιν τῶν καινούργιων ἀντιθέσεων γεννᾷ καὶ ἀναπτύσσει τὴν πορεία πρὸς τὴν παλινόρθωση.

Βασικὸ εἶναι τὸ πρόβλημα πῶς θὰ μπορέσει τὸ ἐποικοδόμημα καὶ ἡ ἐπανάστασις νὰ ἐπιδράσουν στὴν μεταμόρφωση τῆς βάσης ἀπὸ καπιταλιστικὴ σὲ σοσιαλιστικὴ.

Εἶναι ἀναμφίβολο, πῶς ἂν ἡ ἐργατικὴ τάξις καὶ ὁ λαὸς βρίσκονται σὲ πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ἀνωριμότητα, ἂν ἀκόμα δὲν ἔχουν ἀφομοιώσει τὴν ἐπαναστατικὴν τους θεωρίαν καὶ δὲν μποροῦν νὰ σκέφτονται καὶ νὰ ἐνεργοῦν διαλεχτικὰ, ἂν δὲν συνενώνουν τὴν πραχτικὴν τους τὴν θεωρίαν μὲ τὴν πράξι, ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἐποικοδόμημα στὸ σύνολόν του, παραμένει ἀκόμα, στὸν μεγαλύτερον βαθμὸν καπιταλιστικόν. Ἐνα τέτοιο ἐποικοδόμημα εἶναι ἀνίκανον νὰ ἐπιδράσει ἀποφασιστικὰ στὴν ἀλλαγὴ τῆς οἰκονομικῆς βάσης.

Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα μπαίνει σ' ἂν πρωταρχικὸ καθήκον τῆς Ἐπανάστασις ἡ ἐντατικὴ δι-ἀπαιδαγωγή καὶ ἡ ὠρίμανσις τόσο θεωρητικὰ, ὅσο καὶ σ' ἂν ἀποτέλεσμα τῆς ταξικῆς πάλης, τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Τὰ καθήκοντα αὐτὰ πέφτουν κύρια στοὺς ὤμους τοῦ πρωτοποριακοῦ κομματιοῦ τῆς ἐργατικῆς τάξης, ποῦ βρίσκεται μέσα στὸ κόμμα καὶ τῶν κομμουνιστῶν διανοουμένων τοῦ Κόμματος. Ὁ στόχος αὐτὸς βοηθᾷ μὲ τὸν τρόπον τὸν σὴν σωστὴν ἐφαρμογὴν καὶ τὴν στέρησιν τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Ἐδῶ μπαίνει τὸ δεύτερον βασικὸ ἐρώτημα. Τί εἶναι πρωταρχικόν καὶ ἀπαραίτητον ἀναγκαῖον; Ἡ ταχύρυθμη καὶ ραγδαία οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις, ἡ ἀνάπτυξις, δηλαδὴ, τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ἢ ἡ δυνατότητα καὶ ἡ ἰκανότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ χαράσσει ἢ ἴδια μέσα στὸ κόμμα τὴν πολιτικὴν γραμμὴν.

Πιστεύω, πώς για μιὰ χώρα πού πέρασε στο σοσιαλιστικό προτσές ανάπτυξης και οί δυο αυτές ανάγκες πρέπει νά συμβαδίσουν σάν απόλυτα απαραίτητες.

Ἡ οἰκονομική ἀνασυγκρότηση και ἡ οἰκονομική ἀναπνοή και κάλυψη τῶν βασικῶν ἀναγκῶν μὲ λίγα λόγια ἢ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ἀποτελεῖ κύριο παράγοντα γιὰ τὴν μεταμόρφωση τῆς οἰκονομικῆς βάσης ἀπὸ καπιταλιστική σὲ σοσιαλιστική. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως τὸ νὰ χαράσσει ἢ ἴδια ἢ ἐργατική τάξη τὴν πολιτική γραμμὴ ἀποτελεῖ τὸ θεμελιῶδες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ ἢ ὄχι τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Ἀναμφίβολα ἂν δὲν ἐφαρμόζεται οὐσιαστικά ἡ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου τίποτε δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύηση γιὰ τὴν πάρα πέρα σοσιαλιστική πορεία. Κι' ἂν ἡ ἐργατική τάξη δὲν ἔχει τὸν ρόλο τῆς χάραξης τῆς γραμμῆς αὐτῆς, ἀλλὰ ἡ πολιτική γραμμὴ χαράσσεται ἀπὸ τοὺς διανοούμενους μικροαστοὺς ἢ ἀπὸ τὴν γραφειοκρατία και τοὺς τεχνοκράτες τότε καμιὰ σιγουριά δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς προλεταριακῆς γραμμῆς. Κι' ἂν ἀκόμα σ' ἔνα ἀρχικό στάδιο οἱ μικροαστοὶ διανοούμενοι ὀπλισμένοι μὲ τὴν ἐπαναστατική πείρα μένουν πιστοὶ στὴν προλεταριακή γραμμὴ ὅπωςδήποτε σὲ κατοπινὰ στάδια κρύβεται ὁ κίνδυνος τοῦ ἐκφυλισμοῦ και τοῦ ξωστρατίσματος, τῆς συγκέντρωσης τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τῶν διανοουμένων μικροαστῶν.

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση ἡ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου μένει μόνο στὰ χαρτιά και στοὺς τύπους. Ἡ ἐργατική τάξη δὲν ἔχει καμιὰ σχέση και κανένα ρόλο στὴν χάραξη τῆς πολιτικῆς γραμμῆς. Οὐσιαστικά λοιπὸν ἀπαλλοτριώνεται ἀπὸ τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς και πουλᾷ τὴν ἐργατική της δύναμη τὴν ὁποία ἢ κάστα τῶν διανοουμένων τοῦ κόμματος μετατρέπει σὲ ἐμπόρευμα. Εἶναι ὀλοφάνερο πὼς χωρὶς τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης στὸ κόμμα και στὴν χάραξη τῆς πο-

λιτικῆς γραμμῆς, εἶναι ἀδύνατη κάθε ἐφαρμογὴ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου και προδιαγράφεται ὁ ἐκφυλισμὸς και ἡ παλινόρθωση.

«Τὸ πρῶτο και κύριο πού πρέπει νὰ φροντίσουμε εἶναι νὰ ἐδραιωθεῖ ἡ θέση τῆς νέας ἐξουσίας, νὰ στεραιοθεῖ τὸ νέο καθεστῶς. Ὁ συσχετισμὸς τῶν ταξικῶν δυνάμεων, ἡ ὀξύτητα τῆς μεταξύ τους ταξικῆς πάλης, νὰ τί καθορίζει πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ δρόμο πού θὰ ἀκολουθήσει και τὸ χρόνο πού θὰ χρειαστεῖ ἡ ὀλοκλήρωση τῆς πορείας γιὰ τὴ διάλυση τῆς πολυμορφίας στὴν οἰκονομία» ΕΣΣΔ 1960 σελ. 891 β' τόμος). («Βάσεις Μ.Λ. ἐκδ. Ἀκαδ. ἐπιστ.

Πιστεύω πὼς και οἱ δυο αὐτοὶ στόχοι πρέπει νὰ συμβαδίζουν. Ἡ γοργόρυθμη ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, χωρὶς τὴν ἱκανότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ χαράσσει τὴν πολιτική γραμμὴ νὰ ἐφαρμόζει τὴν διχτατορία τοῦ προλεταριάτου και νὰ ἐλέγχει τὴν παραγωγή φέρνει τὸν παραγκωνισμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης και τὴν ἀπαλλοτριώσή της ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς και δίνει οὐσιαστικά τὴν ἐξουσία στοὺς μικροαστοὺς διανοούμενους και στοὺς τεχνοκράτες.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη χωρὶς τὴν οἰκονομική ἀνάπτυξη μὲ βάση τίς καινούργιες παραγωγικὲς σχέσεις πάντα, εἶναι ἀδύνατη ἡ μεταμόρφωση (σταδιακά) τῆς οἰκονομικῆς βάσης ἀπὸ καπιταλιστική σὲ σοσιαλιστική.

Οἱ Ρεβιζιονιστὲς σήμερα ὑποστηρίζουν πὼς πρωταρχική ἀνάγκη γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ Σοσιαλισμοῦ εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων. Ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων εἶναι ἱκανὴ ἀπὸ μόνη της νὰ ὀδηγήσει στέρεια τὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση. Ἴσως νὰ μὴν ὑπάρχει πιὸ ἀντιμαρξιστική, πιὸ ἀντεπαναστατική θέση ἀπὸ αὐτὴ μέσα σ' ὄλο τὸ «πάνθεον» τῶν Ρεβιζιονιστικῶν ἀπόψεων. Ἄν πράγματι ἔτσι συνέβαινε τότε γιὰτὶ στ' ἀλήθεια χρειάζεται ἡ ἐπανάσταση, γιὰτὶ ἡ κα-

τάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη; Μήπως ὁ κρατικομονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς δὲν ἀναπτύσσει τὶς παραγωγικὰς δυνάμεις; Ἀντίθετα ὁ καπιταλισμὸς στέκει μόνον μὲ τὴν ἀδιάκοπη ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων. Εἶναι φανερόν πως ἡ θέση αὐτὴ εἶναι σὰν νὰ ρίχνει σύνθημα στὸ παγκόσμιον προλεταριάτον καὶ στοὺς κομμουνιστὰς ὅλου τοῦ κόσμου νὰ διπλώσουν τὴν ἐπαναστατικὴ σημαία, νὰ κάτσουν στ' αὐτὰ τους καὶ νὰ περιμένουν νὰ ἔλθει ὁ Σοσιαλισμὸς, οὐρανοκατέβητος ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ποὺ θὰ πραγματοποιήσῃ ὁ ἴδιος ὁ καπιταλισμὸς κάποτε.

Στόχος αὐτῆς τῆς θέσης εἶναι νὰ παραμερίσει καὶ νὰ διαλύσει τὴν ἀνάγκη τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ χαράσσεται πάντα ἡ γραμμὴ ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Αὐτὴ ἡ θεωρία εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ συντρίβει τὸ προλεταριακὸ κράτος καὶ παραδίδει τὴν ἐξουσία στὸ σύνολόν της στὴν κάστα τῶν τεχνοκρατῶν καὶ τῶν διανοουμένων ποὺ μὲ τὴν ἀπομάκρυνση τῆς ἐργατικῆς τάξης κυβερνοῦν τὸ Κόμμα, συσσωρεύουν ὀφέλη καὶ ἀναπτύσσονται σὲ ἄρχουσα κάστα. Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ θεωρία μιὰ ἀσφαλισμένη μέθοδος γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ.

Πιστεύω πως δὲν χρειάζεται παραπάνω σχολαστικότητα στὸ πρόβλημα αὐτό. Τόσο ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ὅσο καὶ ἡ χάραξη τῆς πολιτικῆς γραμμῆς ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη (καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς διανοουμένους) πρέπει νὰ συμβαδίζουν γιὰ μιὰ σωστὴ οἰκοδόμηση τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

Δυστυχῶς ὅμως στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση δὲν συνέβει κάτι τέτοιο ἢ ἂν γινόταν σ' ἓνα ἀρχικὸ στάδιο γρήγορα σταμάτησε. Ἡ Ρωσσία βρισκόταν, μετὰ τὴν νίκη τῆς ἐργατικῆς τάξης, σ' ἓνα στάδιο ὑποανάπτυχτο. Οἱ φεουδαρχικὲς παραγωγικὲς σχέσεις συνυπῆρχαν μὲ τὶς καπιταλιστι-

κὲς. Ὁ καπιταλισμὸς βρισκόταν ἀκόμα στὰ πρῶτα στάδια τοῦ προτοῦ ἀνάπτυξής του. Ἡ ἐργατικὴ τάξη ἐξ αἰτίας μιᾶς συγκυρίας παραγόντων κέρδισε γρήγορα τὴν νίκη καὶ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία, χωρὶς νὰ προηγηθεῖ μακρόχρονη ἐπανάσταση (ἐνοπλὴ πάλη). Ἔτσι ἀμέσως μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἔμπαινε ἐπιταχτικὰ ἡ ἀνάγκη μιᾶς ἀστραπιαίας βιομηχανικῆς ἀνάπτυξης καὶ μάλιστα βαριᾶς βιομηχανίας καὶ μιᾶς ἐντατικοποίησης τῆς παραγωγῆς σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, γιὰ νὰ γίνῃ κατορθωτὸ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν φεουδαρχοκαπιταλισμὸν στὸ σοσιαλιστικὸν προτοῦ ἀνάπτυξης. Ἔτσι μπῆκε σὰν πρωταρχικὸς ὁ στόχος τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης. Καὶ πράγματι ὅπως δείχνουν τὰ πενταετῆ προγράμματα καὶ οἱ στατιστικὲς πραγματοποιήθηκε.

Δυστυχῶς ὅμως αὐτὴ ἡ ραγδαία οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη δὲν ὀργανώθηκε καὶ δὲν πραγματοποιήθηκε ταυτόχρονα μὲ τὸν δεῦτερον παράγοντα. Ποτὲ ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ἔπαιξε τὸν σωστὸ καὶ ἱστορικὸν τῆς ρόλου ἢ τὸν ἔπαιξε σ' ἓνα μικρὸ μέρος. Ἡ πολιτικὴ γραμμὴ χαρασσόταν ἀπὸ τοὺς διανοουμένους τοῦ κόμματος καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ἡ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου ἦταν μιὰ ἐπιθυμία καὶ ὄχι μιὰ πραγματικότητα.

Ἔτσι ἐνόσο ζοῦσε ὁ μεγάλος σύντροφος Λένιν καὶ οἱ Μαρξιστὰς ἐπαναστάτες διανοούμενοι ἢ προλεταριακὴ γραμμὴ διαφυλασσόταν, γιὰτὶ ἐπιβαλλόταν μέσα στὸ κόμμα ἀπὸ τὴν φωτισμένη αὐτὴ ἡγεσία. Ταυτόχρονα ὅμως ἐνυπῆρχε ὁ κίνδυνος τοῦ ἐκφυλισμοῦ αὐτῆς τῆς γραμμῆς στὸ μέλλον, γιὰτὶ ἡ τεράστια οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη καὶ τὸ καθῆκον τῆς χάραξης τῆς γραμμῆς βρισκόταν στὰ χέρια τῶν διανοουμένων. Ὅσο μεγάλωνε ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη, τόσο μεγάλωνε καὶ συγκέντρωση τοῦ ἐλέγχου τῆς παραγωγῆς καὶ τῶν παραγωγικῶν μέσων στὰ χέρια τῶν διανοουμένων.

"Ετσι μετά τὸν θάνατο τοῦ Λένιν ἡ προλεταριακὴ γραμμὴ ἄρχισε νὰ κλονίζεται μέσα ἀπὸ τὴν βάση της. Ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα στοὺς διανοουμένους καὶ τὴν ἐργατικὴ τάξη, στὰ καθήκοντα, στὶς ἀρμοδιότητες καὶ στὶς ἐξουσίες τους, μεγάλωναν. Ὅταν ἀναλάμβανε ὁ Στάλιν τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κόμματος τὸ Κόμμα βρισκόταν στὴν πορεία τῶν πραγμάτων ἀντιμέτωπο μὲ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Δυστυχῶς (τὸ κόμμα) δὲν μπόρεσε νὰ ἀντιδράσει. Οἱ αἰτίαι βρισκόνταν στὴν βάση καὶ ἤδη εἶχαν ἀπλωθεῖ. Ἀκόμα τὰ πράγματα δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ἐχόντας οἱ μικροαστοὶ διανοούμενοι στὰ χέρια τους τὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς καὶ τὰ μέσα παραγωγῆς δὲν μποροῦσε παρὰ μὲ τὸν καιρὸ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν σωστὴ προλεταριακὴ γραμμὴ, καὶ ἀσφαλῶς νὰ ἀπαλλοτριώσουν τὴν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς. Ἐτσι ἦταν φυσικὸ καὶ στὸ ἐποικοδόμημα νὰ φτάσει πιά ἡ ἰδεολογία καὶ ἡ πολιτικὴ γραμμὴ τῶν μικροαστῶν διανοουμέ-

νων καὶ ὄχι τῆς ἐργατικῆς τάξης. Αὐτὸ εἶναι ποὺ συντέλεσε στὸν ἐκφυλισμὸ καὶ τοῦ ἐποικοδομήματος.

Ἀσφαλῶς ὅλα τὰ πιὸ πάνω γιὰ νὰ μποροῦν νὰ στέκουν χρειάζονται σοβαρὴ καὶ ἐπιστημονικὴ τεκμηρίωση μὲ ντοκουμέντα καὶ ἱστορικὰ παραδείγματα βγαλμένα μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τῆς ἴδιας τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης. Ἀκόμα χρειάζεται ὅπωςδήποτε νὰ βρεθοῦν τὰ αἴτια γι' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Πιστεύω πῶς τὰ αἴτια βρίσκονται ἀκριβῶς μέσα στὴν λανθασμένη ἀντιμέτωπιση τῶν καινούργιων ἀντιθέσεων (καινούργια μορφή) ποὺ γεννιοῦνται μετὰ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλιστικὸ προτσὲς ἀνάπτυξης.

(Μὲ τὴν τεκμηρίωση τῶν πιὸ πάνω καὶ μὲ τίς καινούργιες ἀντιθέσεις θὰ ἀσχοληθῶ σὲ ὑστερότερη συνεργασία).

ΕΝΑΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

Ἐχτύπωση Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ.Κ Κύπρου